

mallorca socialista

n.º 21 / Febrer 80 / 30' — pts.

Vergonya, cavallers, vergonya!

El PSM és el fruit d'una voluntat de futur nacional al servei de les classes populars de Mallorca. Deixem els partits de l'Estat Espanyol — amb les seves sucursals a les Illes — per als enfiladissos de la política, elements més afanyosos per instal·lar-se còmodament dins aparells polítics estables que per fer la política que el nostre país demana. De la dependència — autonomista o federalista, autoritària o democràtica, tant se val — no neix altra cosa que més dependència i submissió. Però els qui no accepten de traïr Mallorca i les seves classes populars saben prou bé la seva tasca: fer el nostre partit, la nostra política, la nostra nació. Nostàlgics? Fideles a un poble, a una terra, a una història, a una cultura, a una llengua. Mai enyoradissos amarat de somnis romàntics cap a impossibles restauracions de temps definitivament passats. Edificam pedra a pedra, lluita a lluita el nostre futur: una nova societat, una nova nació. Quina és aquesta Mallorca que volem transformar? Constàtem que la Mallorca d'avui és una societat tensa en plena crisi social i econòmica. L'illa falsament encalmada i feliç, submergida dins unes formes agràries de subsistència és ja un record. El mirall enlluernant del "turisme d'or" de fa uns anys s'ha fet bocins davant les primeres envestides de la crisi econòmica internacional.

La nostra resposta política afronta amb coratge la realitat mallorquina: un poble amb la cultura esclafada en profit d'una colonització cultural practicada amb poderosos mitjans pedagògics i de comunicació; amb una llengua degradada pel barbarisme i socialment desacreditada; amb uns mecanismes polítics regits — a dreta i a esquerra — per un centralisme madrileny implacable. No és, però, hora de pessimismes sinó de treball enèrgic i voluntariós. Una enquesta recent sobre l'autonomia ens confirma que la voluntat d'autogovern dels mallorquins no és cap somni nostàlgic, nodrit d'historicismes medievalistes amats i polsosos, sinó la bandera d'una joventut progressista que lluita contra tots

els mecanismes d'opressió llançats contra Mallorca. Són els primers fruits de la tasca del PSM, immensa i incipient. I serà el PSM que guanyarà per a Mallorca el futur lliure d'opressions nacionals i de classe que exigeix ja la nostra joventut.

Els nacionalistes del PSM tenim prou clares les idees sobre l'actual "crisi autonòmica" de l'Estat espanyol. A principis del XVIII una derrota militar i política imposà a Mallorca la pèrdua de les institucions d'autogovern i la submissió cultural i lingüística en profit de Castella. I així seguirem mentre la nostra lluita no arribi a dotar el nostre poble d'uns elements de poder autònom capaçs d'obligar el fatxendós poder central a negociar la devolució de les institucions d'autogovern i la normalització cultural i lingüística.

Esperar "concessions" no condueix enlloc: les concessions són revocables a gust del poder que les atorga. La Constitució s'estira i arronsa a gust del partit governant. La via de l'art. 151 pot servir per engendrar una befa d'Estatut d'Autonomia com demostra el drama de Galícia. La mateixa UCD que ahir ofería la via de l'art. 151 pot imposar alegrament, "en horas veinticuatro", la lenta i migrada del 143. Mentre la UCDB pot saltar a piola des del 151 al 143 i acabar en l'"autonomia plena" (?). Mentre l'alternativa de poder que ahir ens irritava amb dois sobre el "carnaval de les autonomies" i clamava per racionalitzar el deliri autonòmic ajornant-lo fins l'any 2000 ara — imatge obligada — es transforma en abrandat defensor de l'accelerador del 151. Per a tots els qui participen en la farsa:

Vergonya, cavallers, vergonya!
Al marge de traïcions i titelles, el PSM aixeca amb serenitat i fermesa la bandera de la lluita nacional a Mallorca. El poble de Mallorca, fart d'historicismes, exigeix autonomia total — tanta com la Constitució permet i més en voldria — ara. Amb competències amplies i institucions sòlides. No volem concessions, exigim la restitució de les coses que ens foren robades. Mallorquins: un poble, una llengua, un govern.

El full de l'ull orb

A L'Ull Orb se li ha aficat una busca que el fa plorar. No hauria de llegir tants de diaris. El "Washington Post" ha publicat una enquesta que ha tengut barra de fer, i els resultats han estat aquests: un 52 per cent dels enquestats tenen ganes d'una guerra amb Rússia (els enquestats són nordamericans, òbviament). O sigui que estam cuits. Una bona busca dins l'ull (l'altre ull no és orb i és el que lleigeix).

Això de les enquestes és com a diabòlic: quines preguntes els deuen haver fet? Tranquil·litza pensar que sovint les enquestes...

I que me'n deis de l'enquesta darrera que ha fet un diari de Mallorca —amb no gaire de mallorquí, això sí— sobre qui vol l'autonomia a les Illes? No ha estat una altra busca dins l'ull perquè no ens ho hem pres com volia qualcú: Sense fer campanya (autonomista i aclaridora, no la de sempre i embulladora) prop d'un 40 per cent vol l'autonomia, i naturalment són els immunitzats contra la por, i el descoratjament els joves i... els esquerrans. O sigui que no estam tan cuits com voldrien i prest ens traurem la busca.

Salut (i col·lis no reformistes).

mallorca socialista

Publicació del Partit Socialista de Mallorca.

Responsable:
Rafel Oliver Fiquelles

Consell de Redacció:
Antoni I Alomar
Joan Perelló Ginard
Damià Pons Pons

Col·laboradors:
Joan Adrover, Miquel Adrover, Victor Alomar, Jaume Armengol, Daniel Bastida, Josep Bernad, Margalida Bujosa, Llorenç Capellà, Margalida Capellà, Joanot Colom, Guillem Coll, Jaume Corbera i Pou, Assumpció Cortès, Joana Ma. Fiol, Climent Garau, Eberhard Grosser, Pere Jofre, Miquel Llambies, Josep Maria Llompart, Lladó Mari, Joan Mesquida, Santiago Miró, Llorenç Mora, Jaume Morey, Andreu Murillo, Andreu Oliver, Biel Oliver, Jaume Obrador, Guillem Ponsar, Damià Ferrà - Ponç, Pere Sampol, Antoni Serra, Sebastià Serra, Jaume Sureda, Joan Tortella, Francesc Trobat, Jaume Vidal.

Corresponsal a Catalunya:
Lluís Garcia Sevilla
Corresponsal del País Valencià:
Antoni Ortega
Fotografies:
Pere Escalés

Edita:
Partit Socialista de Mallorca
Redacció i administració:
Carrer Temple, 7, Ciutat de Mallorca.

Tel. 22-14-14. - 221626

Imprimeix:
Editorial Bolear S.A.
Dipòsit Legal: PM 511-77

La Lluita Pagesa

La passada setmana i aquesta la pagesia mallorquina va protagonitzar una mobilització molt ampla —més de dos mil tractors a les carreteres i paralització dels mercats—. És la mobilització més important des de fa molts anys, gairebé hauríem d'anar fins a la guerra de successió prèvia al decret de Nova Planta i als Agermanats.

Les causes d'una mobilització han estat el centralisme i el capitalisme ferotge. Concretament cal parlar d'una falta de política de preus, que no permeti les pujades abusives als consumidors mentre als productors se'ls concedeixen petites quantitats perquè no protestin; que en matèria pagesa que arribi a límits increïbles; quant als fertilitzants que els

preus no siguin abusius i que l'administració combati el frau existent quant a qualitat; respecte a l'energia tres són les qüestions plantejades. que el preu del gas-oil als assortidors sigui a preu de cost, és a dir a deu pessetes litre, que la pagesia pugui contractar alta tensió a GESA i uns preus de l'electricitat tenint en compte que a la pagesia l'electricitat no és de simple consum.

Es greuissim que la venduda del ministre d'Agricultura no hagi resolt gairebé res, sembla que s'ha limitat a bones paraules i a menjar frit mallorquí. Pensam que ja és hora de demanar responsabilitats i ens demanam quines són les gestions que ha fet la Conselleria d'Agricultura

del Consell General Interinsular. Bé sabem que no hi ha competències autonòmiques per resoldre aquests problemes; que ni el Consell Interinsular ni els Insulars tenen les atribucions necessàries. Però sí que tenen la greu responsabilitat de gestionar davant l'Administració Central i de pressionar.

Respecte a la pagesia la unitat ha estat molt important els primers dies, després hi ha hagut nivris, alguns suposats intents de divisió..., en una paraula, com en tota lluita massiva hi ha problemes. Unitat, a la pagesia i continuació d'una lluita que ha estat modèlica i que no se pot desfer.

Endavant Unió de Pagesos de Mallorca.

I un nou augment en el preu dels transports

Amb real indignació estam presenciant un nou augment en el preu dels viatges amb avió d'un 25 per cent, tant entre les illes com de les illes a la península. Anar a Barcelona costa unes 2.300 pessetes i viatjar entre Mallorca i Menorca o entre Mallorca i Eivissa devers 1.100. Després dels augments de preus darrers es va aconseguir un descompte d'un 10 per cent amb algunes traves burocràtiques. El Partit Socialista de Mallorca havia lluitat i va seguir lluitant a través de comunicats a l'opinió pública i mocions al Consell General Interinsular no donant-se en absolut per satisfet amb el 10 per cent de descompte. Altres organismes com la Cambra de Comerç han manifestat la necessitat de l'equiparació amb les illes Canàries.

Pensam que tota la població comença a estar realment empenyada d'aquests abusos per part de l'Administració central de l'Estat que no té en compte en absolut la insularitat ni tampoc els interessos de les classes populars.

En el programa d'actuació per a l'any 1980 de la Conselleria de Transports figura: "Es ratifica la voluntat d'aconseguir aviat un percentatge de reducció de tarifes que estigui més d'acord amb la condició d'insularitat". Davant aquesta voluntat ja acceptada fa temps pel CGI a proposta del

PSM en aquests moments plantejam obertament la ineficàcia de la Conselleria de Transports del CGI perquè no tan sols no hi ha hagut reducció fins ara sinó que a més fa dies que és vigent un augment del vint-i-cinc per cent.

Demanam responsabilitat i lluita a cadascú que li pertochi. En els propers consells insulars i interinsulars presentarem moció. Creim que és una exigència que en aquesta matèria la Conselleria de Transports aconsegueixi uns preus justos d'acord amb la insularitat. Esperem que no pugin els preus dels transports marítims.

SUSCRIVIU-VOS
A UNA REVISTA AL SERVEI
DE LA NOSTRA CULTURA
DEL NOSTRE POBLE

lluc

Apartat 619
PALMA DE MALLORCA

Píndoles

* A la fi ens han vist... El ministre de Cultura ja comença a venir als funerals de la nostra cultura, catalana. Ara ha estat el funeral de Llorenç Villalonga, la mort del qual "consternà Madrid" (paraules del ministre). Ha fet un poc tard, aiximateix. Ens aniria millor si ens oblidaven de tot i ens deixaven fer definitivament...

* I seguint amb els funerals, se veu que els capdars de la nostra democràcia provincial no ho poden recuperar tot. En Llorenç Villalonga encara aiximateix ha vengut bé. Però n'Antoni Ma. Sbert... ja hagués estat massa (vegeu-ne un resum biogràfic a una altra pàgina). La "reconciliació" és una altra cosa, ja ho sabem. En Villalonga i n'Sbert no foren del mateix costat. La història farà justícia.

* I ara una de banderes. Què deu tenir d'intrinsecament maleïble la senyera del Rei En Jaume, la nostra (la "cuatibarrada" que en diuen els centralistes)? Perquè cap socialista se n'ha de penedir de per equivocació (...) haver-la posada a la nostra Plaça Major de Ciutat tota sola? Si ja aflueixam per aquí... anam malament. (S'ha fixat el Sr. Albert en l'escut del seu poble?: quatre barres lises envoltades d'uns estelets...).

* I, "last but not least", resulta que Salma només dona la tarjeta per viatjar de franc als jubilats que... cobrin qualche pensió; o sigui que els pobrets que ni tenen pensió... a pagar, o a peu. I què vos pensaveu?

* Ara que es torna a convocar un curs de reciclatge cara a l'ensenyament del català a les escoles (EN CATALÀ malauradament es veu que encara seria massa) ha arribat a les orelles de qui escriu aquestes retxes que el senyor Valentí Puig, també conegut com l'home dels mil pseudònims, i sembla que secretari general de Conselleria de Cultura d'un dels nostres Consells, manifestà als organitzadors del curs anterior (i primer) el seu desig que els qui l'impartissin fossin en tot cas com a mínim simpatitzants d'UCD, per no donar, suposam els diners i molt manco la influència damunt els mestres alumnes a qualsevol esquerra i a damunt nacionalista. Però, com per salvar alguna ciutat bífida de la destrucció... no hi hagué ni cap mínim de "justs" necessaris que en sapiguessin. Un partit continuista s'organitza a través d'una coalició de repesca de franquistes i altres herbes molt fàcilment si s'hi juguen les sopes i el futur però els professors de català no s'improvisen, encara que no volem assegurar que sigui impossible que n'apregui qualche mudador de camisa.

* Les darreres manifestacions il·lenques, per escrit i al carrer, contra la presència de militars nord-americans a la badia de Ciutat, i als seus carrers, tengueren qualche efecte perquè hem sabut a través de "marines" ianquis que darrerament els han prohibit de fer-se amb la població "nativa" (com ens deuen anomenar). Però encara no hem acabat.

* Un qui ho va veure conta que el dissabte de Sant Sebastià que un grapat de feixistes volgueren cremar les banderes barrades de la Plaça Major de Ciutat, la policia en impedir-los ho en detengué un però encara que sembla que anava sense documentació... l'amollà amb excuses quan tot d'una s'identificà oralment. —Hi ha "fatxes" i "fatxes"...

* No podríem tenir ben bé un canal de TV autònom i en català amb tots els doblers que tira TVE com ho demostra el document escandalós sobre la corrupció a TVE que ha tret el mateix ministeri d'Hisenda? A un altre país tot el govern amb el seu president ja haurien dimitit, però aquí, ja ho sabem...

Preautonomia: interrogants per l'any 80. Actuació i Pressupost

El passat dia 28 de gener se celebrà el primer plenari del Consell General Interinsular obert al públic després de molt de temps de que se sol·licités per part de les forces progressistes que fossin públics. Per tant, en aquesta moment, existeix la comissió de Govern, formada exclusivament per membres de la UCD, la junta de portaveus de totes les forces polítiques i el Plenari del CGI. A més existeixen els Consells Insulars, eina fonamental i que cal potenciar al màxim.

La llarga sessió, nou hores, es va dedicar a analitzar i aprovar el pla d'actuació per a l'any 1980 i el pressupost. En l'ambient d'unes vagues essencials característiques essencials per una banda la visió clara d'una UCD que vol governar i que recorda reiteradament els seus objectius, en una paraula són els amos de la possessió. Una segona característica fou la manca de temps —ens hem de demanar de vegades si tanta dedicació per part de les forces d'esquerra— per preparar un estudi minuciós dels temes a tractar.

Del canvi de via del procés autonòmic no se'n va tractar, essent una peça clau.

Una de les característiques essencials del Pla d'actuació i del Pressupost és la manca de funcions autonòmiques del CGI, UCD, a través del seu portaveu Pere Morey, ha ajustat el seu programa d'actuació a dues característiques: realitzable i possible. Adaptant-se al pressupost, tenint en compte les competències actuals i obert a que quan hi hagi més competències i nous recursos, es pugui ampliar. També UCD va advertir que era un programa centrat i que governarien amb fermesa.

La crítica del PSOE va esser que faltava una anàlisi de la situació socioeconòmica de les illes, que era un programa d'actuació pobre, sense perspectives globals d'actuació per tres anys... En definitiva, el PSOE justificava el seu programa alternatiu. En

aquest sentit, la rèplica d'UCD se centrava en la seva majoria electoral i en que el programa del PSOE no era possible per manca de pressupost. Va al·ludir la UCD als esdeveniments espectaculars del PSOE a on té majoria.

La qüestió fonamental davant una UCD que només va admetre una esmena en nou hores de debat de sis forces polítiques representades (Independents d'Eivissa, molt acostats a Matutes; AP, PSOE; PCIS; UCD i els dos PSM) és el fet d'una debilitat de les forces progressistes quant a representació i també la tremenda debilitat d'un règim preautonòmic, que si bé és veritat que ha superat en molts aspectes l'antiga Diputació, encara li queda molt per recórrer i cal lluitar amb molta fermesa per tenir un Estatut d'Autonomia que representi un autèntic autogovern. Una vegada més es tracta de veure amb claredat que s'ha de tenir una lluita per obtenir un Estatut d'Autonomia amb rapidesa i a més una lluita encara molt més forta per omplir-lo de contingut.

L'única esmena acceptada al llarg de nou hores va esser la presentada per Andreu Murillo en nom dels Partits So-

cialistes de Mallorca i Menorca, referent a que els Consells Insulars tinguin realment funcions. En definitiva no acceptar la uniformització a partir del CGI i af'actuar a partir de cada illa.

Del pressupost cal dir que moltes partides estan sense especificar i, per tant, el seu control i seguiment des d'una òptica tècnica i política serà absolutament necessari. Respecte al programa d'actuació cal dir que no només es tracta de que s'acompleixen diu la lletra i que estigui adaptat a la realitat, sinó que es tracta d'intentar que afavoresqui el sector públic, les iniciatives cap a les classes populars. Temes com "Escola d'Estat", normalització cultural, transports, pesca, els estudis d'estadística i informàtica, insonorització, parcs i estacions, ecologia i medi ambient, agricultura, estudis del possible Pla Director Territorial, reestructuració del sector de la Indústria, turisme en general... exigiran una feina molt grossa a totes les forces polítiques, sobre tot a l'oposició que persegueix canviar un model de societat.

Pensem que la transparència serà un dels elements característics a partir d'ara. Pensem que després de molta lluita per la democràcia hem guanyat aquest dret, també el dret a la crítica constructiva.

Els nacionalistes i socialistes procurarem per tots els mitjans possibles treballar en una doble perspectiva: control democràtic i promoció del programa d'actuació i pressupost que ha imposat la UCD; en segon lloc, procurarem fer propostes concretes que millorin aquest programa i aquest pressupost i a més farem propostes alternatives. Tot en funció de les classes populars.

La pressió enfront de la dreta i el centralisme de l'Estat exigiran molts altres esforços a part dels que deim.

Sebastià Serra Busquets

Autonomia, ara

El canvi de via que suposa arraconar l'article 143 pel 151, representa una nova destrallada a les illes. Un cop baix a les aspiracions del poble de les illes en el camí cap a l'autogovern.

Una vegada més el partit del govern ens ha mostrat la seva real imatge. Tots coneixem la UCD, sabem com va néixer, quins són els seus membres, d'on han vingut i on volen arribar. Per això no ens ha estranyat ni gens ni mica que hagi volgut avortar el procés autonòmic dels diferents pobles de l'Estat Espanyol. Una vegada més l'espanyolisme etern intenta aprofitar-se de l'opressió nacional i l'alienació cultural a què estan sotmeses totes les nacions i regions de l'Estat.

Però si la responsabilitat d'UCD és immensa, no ho és manco la del PSOE i PCE. Aquests partits, que fins i tot gosen anomenar-se d'esquerra, que s'engronen entre un federalisme teòric i un centralisme pràctic, que aspiren a heretar l'Estat, però no a transformar-lo, són els veritables culpables de l'avanç del centralisme. El famós consens també ha arribat al tema autonòmic.

El PSOE, que s'autonomena "alternativa de poder", per boca del seu bastia general ja va dir que el procés autonòmic culminaria l'any 2000. I darrerament s'escanyà parlant de "racionalitzar" les autonomies. És a dir de mantenir el centralisme.

Per a nosaltres l'article 151 és irrenunciable. Com també ho és que una vegada aprovat l'Estatut es facin ràpidament les transferències en bloc.

No volem baixar-nos més els calçons. O autonomia ara, o independència demà.

Consell de Redacció

La revisió del Pla Ribas-Fiera de Ciutat

Ja des d'abans de les eleccions municipals, les Associacions de Veïns havien denunciat:

Les greus deficiències infraestructurals (pavimentació, sanejament, aigua, etc.) i les carencies d'equipaments (falta de solars per a escoles, floors de reunió, etc.) i de zones verdes on els nins hi poguessin jugar, que patia la nostra ciutat i sobre tot els barri de gent treballadora.

Complint amb el que es deia en els seus programes electorals, tot just acabat d'entrar a l'Ajuntament la majoria d'esquerra proposa, a través de la Comissió d'Urbanisme, la revisió del Pla General vigent. Per recollir les propostes de l'opinió pública, l'Ajuntament forma una comissió asesora.

En aquesta comissió hi ha una majoria d'entitats de tipus administratiu o professional en les quals les dretes hi estan àmpliament representades. Les entitats que més han criticat el planejament durant anys: Associacions de Veïns, G.D.B. i en alguns casos el Col·legi d'Arquitectes hi són minoria. Malgrat això creim que el debat, com qualsevol debat, de positiu. Actualment estan en fase de discussió les ponències que s'hi han presentat.

Com a tècnic de les Associacions de Veïns he participat a la redacció de la ponència que hem presentat a la dita comissió i els principals punts de la qual intentem resumir. Abans de convenir el text.

QUÈ ÉS EL PLA RIBAS-FIERA?

És un Pla General municipal d'ordenació urbana en el qual es fixa l'estructura que va a tenir la ciutat, és a dir: Es dibuixen les infraestructures bàsiques (vies) sobre les quals es construirà la ciutat; es reserva sol per a equipaments (escoles, hospitals, zones esportives), zones verdes, serveis; es donen ordencances per edificar en sol urbà i normen perquè s'urbanitzi nou sol si es preveu que es obligar per al creixement que podrà tenir la ciutat. Aquest sol d'ordenació i desenvolupament quan el pla ho indiqui, mitjançant plans parciais.

QUÈ ÉS LA REVISIÓ D'UN PLA GENERAL?

És la modificació de certs aspectes bàsics de la seva estructura. El que pretenen les Associacions de Veïns és crear un sistema d'equipaments i zones verdes, entre altres aspectes. Així exigeix aquesta revisió, no tant la seva simple adaptació a la nova Llei del SNI (llei de normes que pretenia per a un moment UCD).

COM S'HA REVISAT FINS ARA EL PLA GENERAL DE PALMA?

D'esquena al poble i per afavorir els interessos de la classe dominant políticament i econòmicament. El 1902 l'enginyer Calvet va fer el primer pla de Ciutat. Aquest pla significava un gran negoci per a la dita classe. Propicià i s'aprofità de l'edificament (innecessari) urbanísticament de les murades per dividir l'exemplar en innumerable solars amb pocs metres quadrats.

El negoci següent (però, revisió) va ser l'any 1943: Pla Alomar, l'exemplar ja era explotat per la qual cosa el pla planejà la destrucció parcial del casc històric de Ciutat amb excusades d'higiene. Es planejaren dotze reformes de dringla urbana segons el model de Hauman a París, de les quals, per sort, només s'han realitzat quatre: Jaume III, càmer de la Constitució, Mercat de L'Oliver i escales de la Plaça Major. Estava previst l'edificament i "reforma" dels bars del Pulg de Sant Pere i Sa Calatrava entre d'altres. El negoci consistia a comprar a baix preu habitatges degradats, reconstruir-los, construir-hi un viad de prestigi i vendre els solars a preu altíssim. Per això era necessari que les classes populars afectades no protestessin. Aquests anys hi eren propiciats.

La següent revisió que feren els tècnics municipals els anys 60-63, fou la més nefasta per a la ciutat i per tant el millor negoci per a l'hegemonia "classe". El truc consistí aquesta vegada a augmentar l'edificabilitat a l'Exemplar i estendre el sol urbà de forma indefinida per aconseguir evitar els molestos coeficients globals d'edificabilitat que limitaven les densitats en sol de reserva urbana segons la Llei del SNI que acabava d'aprovar-se (1960).

L'augment d'edificabilitat a sol urbà fou greu ja que significà passar de mil·lo-cents i vuit-cents hab./hectàrea que tenia el Pla Alomar a mil·lo-cents i mil·lo-cents hab./hectàrea. S'ha de comptar aquestes xifres amb les cinc-cents setanta hab./hectàrea, que permetia el Pla Calvet i tenir en compte que per aconseguir una mil·lo de dotació (equipaments, zones verdes) no es poden sobrepassar els 500 hab./hectàrea per una senzilla raó: Aquestes dotacions s'han de dimensionar en metres quadrats per persona i amb tanta gent no hi cabem. Aquest pla va desenvolupar amb complicitat amb polítics i tècnics municipals i el seu subterfugi va esser el "boom" econòmic dels anys 60.

El Pla Ribas Fiera sorgia com a necessitat del neo-capitalisme incipient per intentar pal·liar els danys anteriors. Significà una racionalització de l'estructura de la ciutat fortament centralitzada en activitats de serveis. Va esser un avanç la reducció de densitats que provocà l'augment del sol urbà: 800 i 700 hab./hectàrea. Xifres amb els especuladors locals que pressionaven aconseguint pujar-les a 1100 i 850 hab./hectàrea. Malgrat tot va esser un pla fet per a la gran iniciativa privada que després no respongué. Conseqüentment aquest pla "liberal" dels equipaments de bànn, hi tan sols n'apareixen molts dels existents.

Manuel Cabello

"Curial Edicions Catalanes
us anuncia una
novetat important:

La primera enciclopèdia
manual en llengua
catalana"

Jordi Carbonell, cap de la candidatura al Parlament de Catalunya
per Nacionalistes d'Esquerra:

"Les eleccions no són l'objectiu final"

Jordi Carbonell és un home vinculat de sempre al nacionalisme català d'esquerra, a una lluita unitària per la llibertat dels Països Catalans —"ni massa petits ni massa grans, són l'única pàtria nostra", ens diu. Escriptor i estudiós de la llengua i literatura catalanes, i en especial de la literatura menorquina dels segles XVIII-XIX, és avui cap de llista de la coalició "Nacionalistes d'esquerra", que concorre a les eleccions del Parlament de Catalunya fixades per al 20 de març.

MALLORCA SOCIALISTA.— Quines perspectives s'obren amb l'adopció per part d'UCD de l'article 143 per als processos autonòmics?

J. CARBONELL.— Negres. UCD ha volgut afirmar que ells són els amos, ha confirmat que no ha canviat res fonamentalment amb el programa de reforma, que la política del consens no duu enlloc. La decisió no només repercuteix negativament a les Illes i al País Valencià, sinó que és un toc d'atenció pel que serà l'autonomia al Principat mateix. Volen fer de l'autonomia una cosa inoperant, limitada, amb una quantitat enorme de problemes, que no serveixi per a res. UCD s'ha vist obligada a acceptar aquests fenòmens de descentralització —deixem de banda ara si és una descentralització administrativa o política— que suposen les autonomies, però continua tenint l'aparell de l'estat i no vol deixar-lo. Tot plegat reflecteix que l'estat espanyol continua essent un estat centralista, i que no hi ha manera de canviar-lo per la via del consens. Perquè, què significa un go-

vern d'unitat? Unitat amb els qui ens han perseguit durant 40 anys o amb els qui encara avui intenten destruir la resta dels Països Catalans? Unitat amb els qui volen impedir que els Països Catalans tinguin un mínim d'autonomia? Perquè el que tenim a Catalunya és un mínim, i certament jo no el vaig votar. El problema institucional que ara se'n planteja es resoldrà només si fem el possible per a evitar el poder de l'UCD —vertadera continuadora del franquisme— dins els Països Catalans perquè no és tan sols a Mallorca que domina.

M.S.— És al País Valencià, potser, on més evident ha estat l'oposició d'UCD a l'autonomia. Què significarà per als valencians l'adopció de l'article 143?

J.C.— Crec que la dreta valenciana desitja el retard de l'autonomia per a augmentar volgutament el confusióisme que existeix ja entorn de la denominació de la llengua i dels colors de la bandera. Tinguem en compte que a tota l'Europa occidental la llengua és un fet de civilització, un factor de cohesió lingüística i per tant

"L'exemple dels Partits Socialistes de Mallorca i Menorca ha significat un precedent en la creació de les bases d'un poder polític de l'esquerra, no condicionat pel poder estatal".

nacional. La gent no subratlla prou que escrivim el català tal com el parlen els valencians: no podem prescindir d'aquesta unitat regionalitzada, amb una personalitat claríssima de cada un dels països, però amb una coherència de fons evident. Atemptar contra aquesta coherència cultural, com fa l'UCD, és molt greu.

M.S.— Parlem ara de la política del Principat. Sou el cap de llista per la circumscripció de Barcelona de la coalició Nacionalistes d'Esquerra. Com ha nascut aquesta coalició? Quin grau

de cohesió ha aconseguit?

J.C.— Podem parlar d'una vertadera cohesió per tal com ha nascut d'un sentiment generalitzat de desconfiança davant el que ha significat la reforma. Hem nascut amb una voluntat de produir un moviment de massa dins l'àrea de l'esquerra d'alliberament nacional; en aquest sentit, l'exemple dels Partits Socialistes de Mallorca i de Menorca ha estat molt clar, ha significat un precedent en la creació de les bases d'un poder polític a l'esquerra, no condicionat pel poder estatal. La rapidesa i el grau

d'acceptació dels Nacionalistes d'Esquerra ens ha sorprès, i significa que es tracta d'un autèntic moviment de base fonamentat en tres pilars clars: molts d'independents, i militants de partits polítics com el Front Nacional, el PSAN i els Col·lectius Comunistes de Catalunya; i, en tercer lloc, moviments sectorials de gran importància com ara els ecologistes, feministes, gais...

Això és un plantejament nou dins l'àrea de l'alliberament nacional al Principat, on grups com el BEAN han de decidir si volen seguir les velles pràctiques del testimonialisme o no.

M.S.— Com continuarà Nacionalistes d'Esquerra després de les eleccions?

J.C.— Pensa continuar com a moviment de massa. Les eleccions són importants, són una oportunitat

immediata d'inserir la política de la ruptura en la vida pública, i una oportunitat d'obtenir la moral necessària per a continuar endavant. Són, si voleu, un motiu desencadenant que ha de crear una dinàmica d'acumulació. Però no són l'objectiu final.

M.S.— Com les veieu, les eleccions?

J.C.— És molt difícil de predir, però crec que el front anti-marxista fracassarà en el seu intent de desplaçar l'eix de la política catalana de l'esquerra a la dreta. Crec que nosaltres tindrem una presència al Parlament, i la nostra feina serà potenciar-hi l'esquerra.

M.S.— Una arma que utilitzarà la dreta serà la qüestió dels immigrants. Quina és la posició de Nacionalistes d'Esquerra al respecte?

J.C.— La nostra política és la defensa dels drets democràtics dels immigrants i dels seus interessos. No podem acceptar que la dreta reaccionària espanyola utilitzi els immigrants com a cavall de Troia —allò que es coneix històricament per l'erruixisme. El problema no és l'immigrant, sinó la manipulació de la que és objecte.

M.S.— Concretament, quina pot ser la incidència del PSA?

J.C.— En aquesta jugada l'erruixista, el PSA és una peça més. No crec que tingui un èxit particular, però el perill són els qui han donat força econòmica al PSA perquè actui com ho fa.

M.S.— I finalment, creieu possible uns Països Catalans independents dins d'una Europa dels pobles?

J.C.— Sí, evidentment. És per això que he lluitat tota la vida, encara que no sé si jo ho veuré com una realitat. Ho crec possible; és més, en sembla l'única solució coherent.

I.M.C.

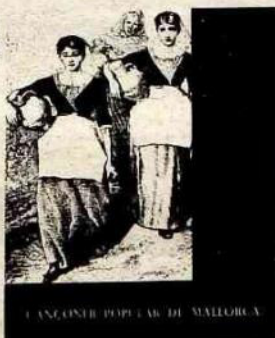
llibres d'interès actual:

MAMÍFERS
BALEARS

AUCELLS ESQUIUS

Gabriel Janer Manilla
Miquel Rayó
dibuixos de
Vicenç Sastre

Mª Antònia Oliver

Organitzat pel PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA va tenir lloc el passat dia 22 una Taula Rodona sobre les vies constitucionals a l'autonomia. Hi participaren representants dels partits UCD, PSOE, PCIB, PTI, MCI i el PSM. Hi hagué un interessant debat on es féu patent la gran tasca que tenim per davant. Hi assistí molt de públic.

Distribució: LLIBRES MALLORCA. Fortuny, 5. Palma
Són publicacions de L'EDITORIAL MOLL

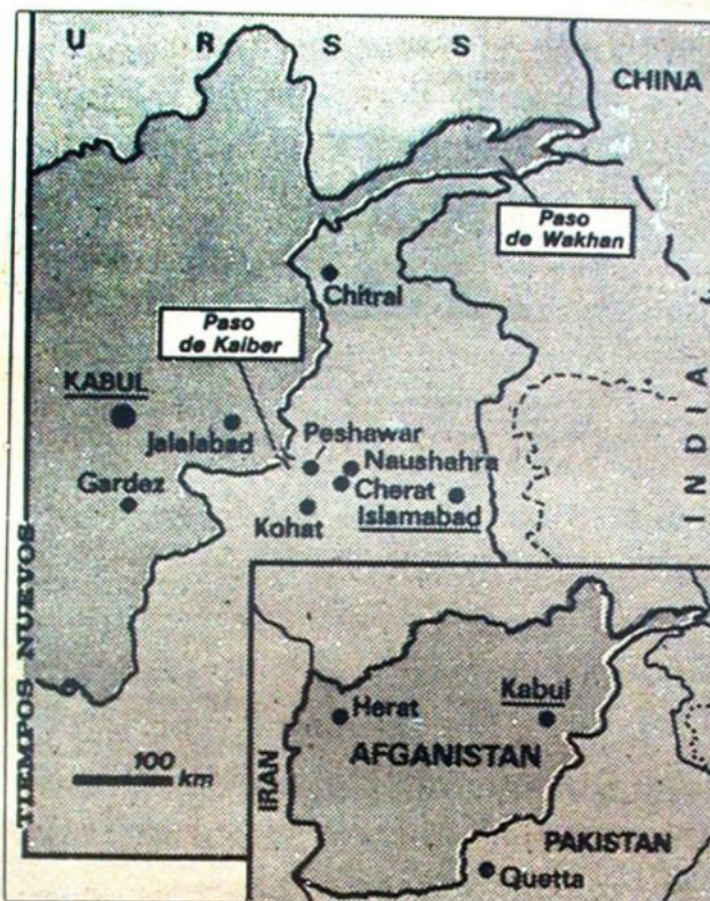
Anàlisi de la crisi mundial

Encara que a algú sembla que estem davant una nova crisi internacional, crec que no n'hi per tant. No es tracta més que d'una nova etapa de la lluita per l'hegemonia mundial entre les dues grans potències.

Durant els darrers quatre anys la distensió entre USA i la URSS propicià els acords SALT que limitaven la fabricació d'armes estratègiques, així com els acords d'Helsinki arribaren a una tractat-marc de cooperació i seguretat.

Hem de preguntar-nos a qui beneficiarien els acords mencionats. És difícil la resposta, però del que no hi ha dubte és que els USA, després de liquidar la guerra del Vietnam, han aconseguit aïllar i encorralcar la URSS, provocant que jugui a la defensiva. Com s'ha arribat a aquesta situació? Doncs utilitzant el gran peó que la política exterior de Nixon i Kissinger deixaren a Carter i més trilateralistes. Aquest peó és la Xina, la qual, conscient que no pot intervenir en el món com a gran potència, ha optat per alinear-se amb els USA. Aquesta decisió era previsible perquè el veïnatge amb la URSS i els seus plans fronterers no preveien altra cosa.

D'aquesta forma els USA repassen el seu tauler i veuen com el seu costat sud està cobert per una Amèrica Central i Sud-americana (fora Cuba i ara Nicaragua); al Pacífic tenen establert un escut protector amb Corea del Sud, Japó, Filipines, Indonèsia i Austràlia. Només els queda el problema d'Europa i Orient Mitjà (fonamentalment el Mediterrani i la conca oriental de l'Índic o sia el

L'Afganista, gairebé medieval, ha estat víctima de la lluita entre el bloc xinès-nordamericà i el soviètic. Carter prepara la campanya electoral jugant amb la pau mundial. Hauria fet la Xina així mateix que ha fet la URSS?

Golf Pèrsic i el mar Aràbic); en el Sud-est asiàtic amb la presència lanqui a Tailàndia i l'aliança amb Xina deixa la zona ben coberta.

El problema d'Europa —des del punt de vista USA— hauria d'estar resolt amb la OTAN. Però no és així si no es reforcen les instal·lacions de missils al vell continent. Inesperadament USA pressiona els països membres de l'OTAN perquè s'hi instal·lin rampes de llançament de coets Pershing a Gran Bretanya, Holanda, Itàlia, Alemanya Federal i aquests acceptaren. No feia molt que la URSS —en aparent plena distensió— retirava tropes d'Alemanya Oriental. Gest aquest tant tendent a contentar USA com a disminuir la pressió que exerceix sobre els seus aliats orientals.

Tals fets units a la definitiva pèrdua dels USA de la seva influència a Iran coincideixen amb la decisió soviètica d'envair Afganista. La URSS no anomena la seva acció "invasió", doncs basant-se en el tractat bilateral d'ajuda entre els dos països, diu haver intervingut ajudant lògicament a l'exèrcit afgà davant les guerres agruades i envies de terroristes paquistanis i amb la col·laboració xinesa.

És molt possible que el cop d'Estat provocat per la URSS a Afganista s'hagi aconseguit per poc a un cop propi. Molt s'ha jugat la URSS en aquest envit. No és sols el desig d'arribar al Golf Pèrsic ja que per això se troba amb l'obstacle Iran i del Paquistà. Per tot l'exposat Paquistà en surt convertit en peça clau. La Xina i els USA l'armen, el protegeixen i veuen la seva dictadura militar.

Crec que el cop d'estat de la URSS a l'Afganista i la consegüent intervenció és la típica grapada d'una potència encorralcada.

La intervenció soviètica ha donat a Carter la possibilitat de guanyar les properes eleccions nord-americanes. Carter i els homes de la Trilateral s'han convertit en falcons, preparen el pressu-

post militar major del món, congelen els acords SALT, preconciben el boicot a l'Olimpiada de Moscou, posen en perill la Conferència de Seguretat i Cooperació que s'havia de celebrar enguany a Madrid, pressionen —per mitjà del seu aliat Àrabia Saudí— la Conferència Islàmica que s'ha celebrat aquesta dies a Islamabad, aconseguint una condemna de la intervenció soviètica.

És curiós —per no dir altra cosa— com s'han encanditzat els nord-americans amb la intervenció soviètica a Afganista. Com si els USA no haguessin fet el mateix a Corea, Vietnam, República Dominicana, etc. S'ha de reconèixer als Estats Units que la seva polítics de la propaganda i els mitjans de comunicació és perfecta. Estan maneant l'afar Sàjorov, la malaltia de Tito (els assenats amb una altra intervenció soviètica, aquesta vegada a Europa) i tanta d'altres problemes amb mà mestra. Parlen de la defensa del món occidental enfront del comunisme. I me demanen que si la Xina (país comunista) és aliat dels USA, contra quin comunisme se lluita? És que els USA han entrat a la discussió de com interpretar i dur a la pràctica les teories de Marx i Lenin?

Ha de quedar clar, a la fi, què som just davant una lluita per l'hegemonia mundial. Que els USA duen avantatge en aquesta lluita i que la seva bel·ligerència és total. Per tot això, els habitants de l'àrea del Mediterrani hem de pensar i ésser conscients que els Estats Units estan reforçant la seva presència a Turquia, Egipte i Marroc i que deixen l'Estat Espanyol com a plataforma per als seus bombarders i port per a la seva flota. I per això i no per res pos fou cridat Suárez a Washington, per recordar-li que l'espai aeri i les aigües jurisdiccionals espanyoles són nord-americanes.

J.J. Cano

La Mediterrània a debat

Poden els pobles de la Mediterrània trobar un llenguatge comú i progressar cap a la unitat, heredes com són d'una història tan llarga? Aquesta serà la pregunta essencial que restarà del col·loqui internacional "EUROPA I LA MEDITERRÀNIA" mantingut a Perpinyà els dies 13, 14 i 15 de desembre de l'any passat. Aquesta tres dies de taules rodones han vist debatre plegats el seu temari a economistes, polítics, sindicalistes i universitaris arribats de les dues vores del Mare

Nostrum.

Es maldà per definir l'interès estratègic de la Mediterrània. Després d'un assalt tumultuós, aquesta mar és avui en dia ocupada permanentment per dues forces estrangeres en lluita, els Estats Units i la Unió Soviètica. Aquestes dues potències rivalitzen entre elles i disputen, alien o returen els conflictes, però els uneix una complicitat activa: cada cop que un tercer prova d'aficar-se dins el seu joc, és refusat. Hi ha un sentiment de pertinença a la Mediterrània,

fet de tradicions i consciències nacionals, que podria moure solidaritats profitoses. La primera hauria de ser la necessitat de tancar la Mediterrània a les flotes estrangeres a les seves ribes. Una política de no alineament, que podria aplegar tots els pobles de la regió. Les dues grans potències s'han cremat talment que aquesta reivindicació tan nova podria trobar un gran ressò, encara que la situació actual de tensió internacional sembla reservar-la al camp dels somnis.

Samir Amin, un dels teòrics del tercer món més conegut parà de la tortada dels subdesenvolupats que enfosqueix el nou ordre econòmic occidental. I principalment per les decisions europees que són més que res un referment de l'hegemonia americana. És possible una altra política, radicalment distinta? Per Samir Amin, la crisi posa en qüestió el model de creixement dominant, una alternativa és desitjable, és la de l'ordre multipolar democràtic. Però per això seria necessari que els pobles del Nord acceptassin sacrificis, un altre creixement, i que els pobles del Sud acceptassin que llurs pobles prenguin la paraula en les seves societats. La lucidesa mena a un cert pesimismo. Al Nord, crispament, ni les majories ni les oposicions no ofereixen veraderament alternatives. Contràriament, hi haurà una guerra pel petroli? Al Sud, hi tenim encara la còpia del model de creixement occidental que és la regla. Per molt que el desenvolupament islàmic il·lustrí, malament i a la seva manera, un refús.

En conclusió, un col·loqui situat al cor de l'actualitat. Hem de lluitar perquè les forces progressistes de les dues ribes de la Mediterrània continuïn la reflexió, reforcin la seva coneixença mútua i creïn llaços d'unió.

Còrsega: La veritat amagada

Hem hagut de conèixer què succeïa a Còrsega els dies que sequiren al 6 de gener a través del setmanari nacionalista còrs "Arritti", perquè la "nostra" premsa o ho amaga o ens dona informació capgirada per les agències internacionals. Ens havien dit que la gendarmeria francesa havia alliberat d'un hotel una ostiatega ("rehenes" en foraster) que un grup de nacionalistes havien pres a un hotel. I ara hem sabut que aquesta ostiatega era el cap i alguns membres del grup terrorista "pied noire" "FRANCIA", que actua com l'extrema dreta espanyola al País Basc, els quals foren detinguts per una nacionalista, que els trobaren armes, quan anaven a cometre l'assassinat d'una altra nacionalista (com llavors ho reconeixien). El grup nacionalista, amb proves de que els

assassins eren protegits per les forces d'ocupació franceses, i sempre tractant-los correctament, els retengueren a un hotel fins que s'hagués celebrat una roda de premsa per denunciar-los i lliurar-los després al jutge. Però la ciutat fou ocupada militarment pels francesos que a la fi impediren la roda de premsa, i detingueren i deportaren a París els nacionalistes còrso. Mentrestant es mobilità tota l'illa, el resultat: tres morts, un membre de les Companyies Republicanes de Seguretat i dos còrso "literalment assassinats" per "tiradors d'élite" diu la revista "Arritti". La resposta: consigna respectada d'"Isula Morta", va general. La consciència nacional còrsa ha fet ara, desgraciadament amb sang, moltes passes envant. Fiau-vos de la premsa...

Guaret

POESIA

1. OFICI DE SORDS. Damià Huguet
2. MAPA DEL DÉSIG. Damià Pons
3. ERA PLENA DE CANOES. Josep Albertí
4. HOMICIDIS. Joan Palou
5. UN MAR SENSE ARMES. Antoni Alomar
6. TRAUS BADATS. Damià Huguet

En preparació:

CONTRIBUCIÓ DE BÀRBARS. Bartomeu Fiol
COMÈDIA. Blai Bonet. (Revisió)

QUADERNS CAMP. ANERS

1. COM UN PEIX DINS EL ROSTOLL. Damià Huguet
2. MOLT MÉS QUE LES PARAULES. Rafael Jaume
3. QUADERN D'AMOROSITATS I ALTRES INTERFERÈNCIES. Ponç Pons

En preparació:

SIMULACRE. Jaume Sastre
MAGAZINE. Miquel Cardell

Distribució: LLIBRES MALLORCA. C/ Call, 1
Palma de Mallorca

Subscripcions i comandes: GUARET, Ferrocarril, 40 CAMPOS (Mallorca)

POESIA

Una amenaça per a la nostra autonomia

Aprofitant que el dia 31 de gener es va dur a terme una manifestació en contra del Projecte de Llei d'Autonomia Universitària i que el passat 26 de gener, davant la necessitat de canvi a la Institució Universitària, el PSM va presentar un comunicat a l'opinió pública plantejant un mínim de punts a tenir amb compte a l'hora de reivindicar una autèntica Autonomia Universitària; es veu positiu fer una síntesi del comunicat presentat.

De fet la UCD ens vol fer veure que la Llei Orgànica d'Autonomia Universitària és una eina de reforma de la institució quan en molts d'aspectes manté posicions clarament regressives i contrareformistes.

En l'esmentat document es diu entre altres coses que, la idea d'una Universitat nova implica tota una sèrie de requisits irrenunciables: —Una gestió interna col·legiada amb igual participació de tots els estaments i amb un funcionament democràtic. —Un aïllament a la comunitat nacional on està situada. —Una autonomia real amb poder de decisió a través dels seus òrgans de govern i de la seva estructura interna, en l'ordenació acadèmica, en la selecció del professorat. —Un ús prioritari a tots els nivells de l'idioma nacional (el català) i una atenció pròpia a l'estudi i transformació de la nostra cultura. —Una dotació de mitjans econòmics i tècnics suficients per a les tasques d'investigació i docen-

cia. —Necessitat d'una universitat no classista al servei permanent de la societat... etc...

El projecte de llei de la UCD en realitat és una barrera per a impedir que sigui possible una Universitat nova, científica, democràtica, nacional i popular. Les raons del PSM per dir no a aquest projecte i demanar la seva retirada són tantes com articles té el text jurídic. Vegem, però els aspectes que ens semblen més clarament inadmissibles:

1.— El projecte de llei hauria de ser una llei marc de normes bàsiques, con preveu la Constitució, delant la seva concreció i reglamentació als parlaments de les comunitats autònomes i a les pròpies universitats. Però, el Projecte de la UCD reglamenta de manera minuciosa les qüestions que haurien de ser decidides pels poders autònoms i universitaris. Això significa que aquest projecte hipoteca ja des d'ara les competències que en matèria d'educació pogués assumir el futur Estat d'Autonomia de les Illes Balears.

2.— El centralisme del projecte. Els projectes 11 i 12 de la Llei subordinen les universitats de les comunitats Autònomes a les de la llei i a l'ordenació jurídica estatal. A més es crea un Consell General d'Universitats, el qual per delegació del Ministeri, tindrà facultats per intervenir en la vida universitària i podrà interferir les seves decisions.

3.— Els drets dels estudiants a entrar a la Universitat i a participar, en raó del seu pes real, en el govern de la Institució són retallats o negats.

4.— Fomenta l'increment de la composició classista de l'alumnat quan estableix que els estudiants hauran de cobrir els costos reals de l'ensenyança. Això pot significar un augment espectacular del preu de les matrícules que suposaria un entrebanc per a l'accés a la Universitat dels fills de les classes populars.

5.— És una llei antide-mocràtica per quant restringeix la presència dels PNNs, estudiants i PNDs en els òrgans de gestió. Així s'estableix una estructura de govern jeràrquica i unipersonal, afavorint descaradament el pes dels catedràtics.

6.— La llei no té en compte els diversos projectes d'Estatut del Professorat que han estat elaborats en els darrers anys i no satisfà l'aspiració de la majoria del professorat de constituir un cos únic de professors i lligar-se a la institució mitjançant un contracte laboral. D'altra banda el projec-

te no qüestiona l'existència d'oposicions, l'estabilitat professional dels PNNs no queda garantida.

7.— L'article 8.2 del projecte és un atemptat al dret d'usar el català com a llengua vehicular en l'activitat acadèmica. El redactat de l'article representa un atac a la oficialitat teòrica que propugna la Constitució i subordina al dret col·lectiu de la normalització lingüística a la petició mal intencionada de qualsevol provocador. Amb aquest article se reforça l'actual situació d'opressió lingüística que pateix el nostre poble.

8.— El projecte obre les portes a la creació d'universitats privades, establint així

una doble estructura universitària: la privada, que disposa dels mitjans econòmics i tècnics suficients i no sofreix "conflictitat" acadèmica, etc... i l'estatal, pobre, desorganitzada i conflictiva que produirà titulats mínimament colitzats pel sistema.

Per totes aquestes raons el secretariat d'ensenyament del PSM creu inacceptable aquest projecte. Demanem la retirada immediata de la llei i l'elaboració, amb la participació de tots els sectors interessats d'una llei marc de normes bàsiques que deixi una àmplia autonomia als parlaments de les comunitats autònomes per establir-ne la reglamentació

i a les mateixes universitats per fixar la seva organització interna, la composició dels òrgans de govern, la gestió econòmica, la contractació del professorat i l'ordenació acadèmica.

L'aprovació d'aquesta llei pot ésser especialment greu per a la nostra Universitat de Palma de Mallorca, la qual invocant les facultats legals que li otorga la llei pot acabar institucionalitzant l'actual caciquisme del rectorat i posant, encara més que ara, el govern de la nostra Universitat en mans d'interessos dretans i antinacionals. D'aquesta llei només en podrà sorgir la Universitat contrària a la que necessita el nostre país.

La formació dels mestres, necessitat de canvi

per Bartomeu Mulet Trobat

Constantment es parla d'educació i de la necessitat de canvi a les institucions dedicades a l'ensenyament, però també és veritat que l'actual govern no dona alternatives vàlides a la problemàtica plantejada en aquest sector, perquè entre altres coses la seva ideologia no li permet afrontar els problemes des de la rel i a més l'actual marc constitucional li afavoreix interpretar la realitat del món escolar i educatiu en general des de la seva perspectiva.

Tampoc basta justificar la política d'UCD analitzant el fenomen educatiu com element de reproducció social que forma part de l'aparell ideològic de l'Estat, perquè resultaria una anàlisi molt simple atorgar a l'educació només aquesta funció. De fet per a la interrelació existent entre educació i societat, l'educació pot jugar un paper important dins al procés de canvi de la societat, per tant ens interessa a tots conèixer i participar en l'evolució del sistema educatiu.

A dins la dinàmica del canvi un dels temes que a mi em preocupen és la qüestió de la formació dels mestres, i aprofitant l'actual debat sobre el projecte de llei d'Autonomia Universitària que no preveu la complexitat de la problemàtica que viuen les actuals Escoles Universitàries del Professorat d'EGB, antigues Escoles Normals, determinada, en part per a les seves peculiaritats, en part conformades a través de les incidències històriques emanades de la concepció uniformitzadora del "Magisterio Español"; que a nivell d'Estat Espanyol generalment no compleixen la funció renovadora de la formació de professionals de l'ensenyament.

Així i tot malgrat que els problemes siguin molts i les situacions a qüestionar moltes, la formació rebuda a les Normals hauria de ser la que correspon a una institució universitària, social i psicopedagògica.

Per altra banda si es vol aconseguir una escola pública, més oberta a la vida, nacional, democràtica, arrelada al medi, etc. no queda més remei que replantejar de forma profunda l'estructuració de les Escoles Normals a tots els nivells. És ben clar que l'escola no podrà complir els objectius anteriorment esmentats, si els ensenyants no estan mínimament preparats per a respondre a les noves situacions.

EL CURRÍCULUM I CONTINGUTS A IMPARTIR A LES E.U. DEL PROF. D'E.G.B.

En primer lloc cal indicar que les Normals han de tenir la possibilitat de gestionar

la composició del seu currículum d'estudis sempre tenint en compte necessitats del medi allà a on puguin estar ubicades. S'ha de facilitar al futur mestre el contacte directe amb la realitat escolar, per tant hi haurà una col·laboració molt estreta entre la Normal i les Escoles, possibilitant als alumnes les corresponents pràctiques. L'adquisició d'un cert nivell metodològic per assimilar els coneixements impartits possibilitaran els mecanismes necessaris a tot procés d'aprenentatge.

És important indicar que els continguts han de tenir com a punt de partida la realitat de les illes i hauran de tenir el suport de les aportacions científiques de la història, geografia, literatura, antropologia, economia, cultura popular, sociologia, política, història de l'educació i de la investigació científica i un acceptable coneixement del medi.

Per a formar correctament els mestres que la nostra societat necessita caldrà fer incidència en que és una societat en què urgeix la normalització tota tots els aspectes, per tant serà convenient una àmplia col·laboració amb totes les Escoles Normals dels Països Catalans per dur a terme una reflexió demunt la situació nacional en el passat i el present, situació d'opressió de les classes socials, desinformacions i tergiversacions de la nostra història i cultura.

La llengua vehicular de l'ensenyament als Països Catalans ha d'ésser el català. Tenint present aquest principi l'Escola Normal ha de habilitar els mestres per a poder impartir l'ensenyament de la llengua catalana i per tant la llengua vehicular de la Normal serà el català. Ara bé, sempre tenint en compte el moment actual, és correcte pensar que els mestres també estiguin capacitats per ensenyar al castellà.

S'ha de tenir en compte per al bon funcionament d'aquestes institucions la reestructuració de les actuals especialitats. La normal en l'actualitat està dividida en les especialitats següents: Preescolar, Socials, Filologia, Ciències, i convé estudiar la possibilitat de modificar les anomenades Preescolar, 1.ª Etapa, 2.ª Etapa (Ciències, Socials, Filologia Catalana, etc...). Educació Especial etc...

L'exigència d'una formació universitària per a tots els ensenyants s'ha de complir superant no només el nivell acadèmic sinó amb una professionalització docent adequada al nivell de dedicació posterior. La Normal haurà d'oferir un reciclatge perma-

nent, cursos, seminaris, possibilitats d'intercanvi pedagògic i alient d'investigació a l'escola. No basten les anomenades Escoles d'Estiu, a les quals la Normal haurà de tenir participació activa, per a complir el paper de reciclatge que li pertocquen, perquè la tasca ha d'ésser constant, amb la possibilitat de renovació pedagògica i posar al dia el futur mestre i al mestre de les noves tècniques educatives. L'espai de temps entre activitats d'èsser reduït si bé no necessàriament setmanal, fins i tot seria suficient mensual.

Si no es compleixen aquest mínim de condicions de canvi a les Normals i amb un professorat interessat en la nova dinàmica de l'escola, preparat per dur a terme la tasca de renovació pedagògica que demana la necessitat de normalització cultural i educativa, d'alliberament individual i col·lectiu, no serà possible una Escola Pública, científica, nacional, democràtica i popular.

ALTRES INCONVENIENTS

Si el procés autònom general no dona grans competències d'autogovern en matèria d'educació, cosa que no es farà, i menys en el camp universitari si és aprovada la llei d'Autonomia Universitària. Si no hi ha una política educativa més d'acord amb les necessitats reals de les diferents nacionalitats de l'Estat Espanyol. Si no es du a una política econòmica i financera coherent amb tot l'anteriorment citat, no serà possible el tipus d'Escola que volem.

També és absolutament urgent variar la política de reclutament del professorat. Desapareixer el sistema actual d'oposicions. Una desjerarquització de les Normals. Una preparació del Professorat més adequada, etc.

Per altra banda hi ha la Privatització de l'ensenyança a tots els nivells, en el cas concret de Mallorca a nivell Universitari l'Existència l'Escola Universitària de Formació del Professorat de la Puresa.

L'inconvenient de la centralització d'aquest tipus d'estudis a Ciutat, quan als futurs mestres de Menorca, Eivissa i Formentera no els queda altra alternativa que traslladar-se a Mallorca, etc...

Un professorat numerari castellàntant uns PNNs sense estabilitat laboral i pocs al·lucis motivadors de la superació de la seva preparació docent i d'investigació.

Tants i tants de problemes que fan que el procés de transformació d'aquestes institucions sigui molt lent, perquè en definitiva surtin mestres amb molt poques perspectives de felicitat.

Política farmacèutica

L'any 1978, el percentatge que pagava el treballador en la compra de medicaments era del 10 0/0, i va ésser augmentat al 20 0/0. Pocs mesos després, en gener del 79 va tornar a ésser pujat al 30 0/0. En el pressupost del Ministeri de Sanitat i Seguretat Social d'aquest any està previst pujar-ho al 40 0/0.

A això afegim que el maig del 79 el mateix Ministeri autoritzà als laboratoris farmacèutics una pujada de preus dels medicaments, de l'ordre mitjà del 7,5 0/0, però que va significar en les especialitats farmacèutiques més econòmiques una pujada de més del 30 0/0 (així, per exemple, una especialitat que valia 36 pessetes, passà a valer 50).

D'aquesta manera el govern ha anat carregant progressivament sobre els assalariats el cost d'uns medicaments, que a la vegada són cada cop més cars.

A més s'ha de tenir en compte que els preus dels medicaments ve fixat, en la realitat, pel mateix laboratori; que està interessat en vendre'l al màxim preu i en quantitats més nombroses possibles. I per això utilitza la publicitat. És així que el medicament és considerat una mercaderia.

Per què els treballadors han de pagar els medicaments quan a ells ja se'ls descompta cada mes, una part important del sou, per Seguretat Social?

Per què no ha complert el govern, el punt dels Pactes de la Moncloa que fixava l'organització de la indústria farmacèutica en l'Estat espanyol?

Per què el govern disminueix la seva atenció en el sector sanitari; i en canvi pensa dedicar 75.000 milions a la construcció de material de guerra en l'any 80?

Tanmateix no hem de perdre de vista que parlar de medicaments, és parlar d'un sector de l'assistència sanitària i que aquesta és només una àrea dins la sanitat.

Vull dir que no es tracta només de que els medicaments siguin dispensats sense pagar en el moment d'anar a la farmàcia; sinó que tot el sector sanitari sigui un sector públic i a més a més que es desenvolupi la medicina preventiva (Lluitar per evitar les causes que generen les malalties), és a dir canviar les condicions de treball, d'educació, d'alimentació, de ritme de vida, en el sentit de crear plaer, joia i un major autoconeixement de nosaltres mateixos. En el fons es tracta de canviar la vida.

Raimon

Escola mallorquina i gratuïta, ara

Mata de Jone, l'únic centre avui per avui que realitza la totalitat de l'ensenyament en català, va començar a finals del curs 74-75, després d'una sèrie de replantejaments d'arreu NIN-REALTAT-EDUCACIÓ que s'havien fet els pares i mestres de la Guàrdia Sta. Pàgosa de Ciutat. La creença de que l'educació s'ha de dur a terme en la mateixa llengua que es xerra, era unànime. I així es va fer des del curs 75-76.

Des d'aquell curs fins ara —han passat quatre cursos— l'escola ha mantingut el mateix esperit d'estar relacionada directament amb el medi i de partir sempre de la realitat més pròxima al nin.

Hem constatat el que té de negatiu treballar sense textos adequats als objectius que ens proposàvem i davant la inexistència d'aquests hem hagut d'elaborar nosaltres mateixos els materials. Recentment s'ha publicat ANSA PER ANSA —material de lectura i escriptura, preparat per Elizabeth Abeyà, Maria Fortuny i Assumpta Mascaró, de l'equip de Mata de Jone.

Creim que de treballs com aquest, i de la recopilació del material i les experiències de les escoles on s'imparteix l'ensenyament en català en alguns cursos —Pollença, Lloseta, La Porciuncula, Lluc, ho fan actualment— és d'on ha de sortir un possible esquema de programa i guia per a les escoles que vulguin iniciar l'ensenyament en català.

El nostre projecte, com tots, té una part burocràtica que retrassa i dificulta el normal funcionament de l'escola. Ja als inicis veïem tots el futur poc clar. Les condicions polítiques del moment no afavorien en res la normalització del català a les escoles i per tant el reconeixement legal de la nostra.

No obstant els canvis soferts els darrers anys, les coses no han millorat massa, i per diverses raons hi ha un conjunt de problemes que retarden la consecució dels nostres propòsits.

El primer d'ells l'autorització definitiva. D'a 8 de Gener rebérem notificació que set de les vuit aules previstes per a E.G.B. no feien els 56 mts. exigits per la normativa vigent. És cert, però no és menys cert que la més petita en fa 50. Que els metres prevists per la llei es compten per 40 nins per aula i nosaltres tenim un màxim de 28. Que les aules poden tenir 56 mts, si canviem tota la distribució del centre però això suposaria uns obres per a les quals no estem preparats econòmicament.

Per altra banda, el 23 de Gener 1980 rebérem la denegació de subvenció, alegant unes raons que deixaven veure clarament fins on s'havien ignorat les condicions especials en què es troba la nostra escola.

"1o. No residir el alumnado mayoritariamente en la zona donde está ubicado el Centro".

Efectivament la majoria de nins viuen a la zona on es va començar l'escola i per raons de legalització ens vérem obli-

gats a canviar dues vegades la nostra residència. Creim que tots hem fet prou resistint tant de canvis, ara sembla que per a tenir subvenció, també ens hem de canviar de casa...

"2o. No tener en funcionamiento el curso 78-79 un mínimo de 8 unidades escolares correspondientes a los 8 cursos de E.G.B."

Nosaltres començarem l'escola amb nins d'una guarderia. No veim ni ens imaginam la possibilitat d'implantar de cop els vuit cursos, tenint en compte que els grans haurien fet tot l'ensenyament en castellà. Ho creuen possible a Delegació?

"3o. Tener una relación profesor alumno inferior a 1/35. Una de les nostres reivindicacions pedagògiques és que no creim aconsellable hi hagi més de 28 nins per classe. Llàstima que les subvencions només les puguin rebre les escoles que en tenen 40 i que per això, ja surten els comptes...

Mentre les persones decisives —Inspector, Delegat, Consellers...— no intentin una aplicació flexible de la llei i es limitin a "rellenar impresos" veim lenta i difícilment la normalització del català a les escoles, i la supervivència, en concret, de la nostra.

Margalida Munar Munar

Mata de Jone

Comentari al text del Projecte de Llei d'Estatuts de Centres no Universitaris

El Projecte d'Estatuts de Centres presentat per UCD és des de molts de punts de vista inacceptable des d'una posició progressista:

En primer lloc, hem de censurar una qüestió de procediment: el projecte ha estat elaborat sense tenir en compte en absolut l'opinió de tots els sectors directament afectats pel mateix estatut, aquesta manera de fer les coses ens pareix totalment contrària a l'exercici d'una àmplia democràcia de participació, a l'aprofundiment de la democràcia.

Per ésser breus i clars, ens centrarem a continuació en els aspectes que consideram més negatius del projecte:

1— El projecte suposa, en línies generals, una regressió important respecte a l'avanç democratitzador —amb reserves i excepcions que no cal oblidar— dels darrers anys.

2— Implica una forta centralització, ja que les qüestions fonamentals del sistema d'ensenyament depenen directament de l'Administració (Article 20). Les competències de les comunitats autònomes i municipals, pareix que es reduiran a ben poc (Articles 21 i 22), i està clar que no podem seguir acceptant l'alienació col·lectiva que suposa la imposició

d'unes matèries i uns programes, la majoria de vegades estranys per complet a la nostra identitat cultural, fet que ve reforçat per "la importació" d'un professorat de cultura castellana, sobre tot, que ni s'identifica, ni tan sols coneix la cultura del nostre país.

3— El projecte suposa, ja ho hem assenyalat, una regressió respecte als darrers anys, i fonamentalment en el que fa referència a la gestió democràtica —per part de tots els estaments— dels Centres d'ensenyança. L'Administració pretén retallar de forma important les competències dels estaments essencials, de tal manera que la seva capacitat de decisió pràcticament desapareix. És important, des d'aquest punt de vista, l'anomenament del director del centre directament per l'Administració entre els catedràtics, a més de significar un enfortiment del paper jeràrquic d'aquest cos, suposa que la Direcció del centre deixa de ser el portaveu del Claustre (del Centre) per convertir-se en la representació de l'Administració dins el Centre.

Cal remarcar dins aquest mateix punt que el Projecte va en contra, de forma determinant, de les aspiracions tantes vegades manifestades per part dels professionals

de l'ensenyament, d'un cos únic d'ensenyants.

4— El projecte significa, per altra banda, una privatització creixent de l'ensenyança, la perpetuació d'un ensenyament privat en mans dels empresaris i mantingut amb fons públics, tot això sense establir els òrgans necessaris de control econòmic, aquest fet implica, a més, una ideologització de l'ensenyament expressat a l'article 36: "Se reconoce a los titulares de centros privados el derecho a establecer un ideario educativo propio...". Pensem que significa això per als treballadors d'aquests centres: és clar que tant la contractació com l'acomodament d'aquests ensenyants es farà tenint en compte, sobre tot la seva "complicitat" en la divulguació de la ideologia que el Centre vulgui imposar.

Finalment, i si entenem que el sistema educatiu suposa la perpetuació d'un model de societat, hem de reconèixer que aquest model de societat que ens vol imposar UCD, des del poder, no té res a veure amb aquella societat a la que nosaltres aspiram com a individus i com a poble.

Aina Sitges

Sobre la no aplicació del Decret de Bilingüisme

Segons l'Ordre Ministerial, apareguda fa uns mesos, que regula l'aplicació del Decret de Bilingüisme, semblava que la llengua catalana seria incorporada als plans d'estudi d'una manera real, encara que, tots ho sabem, insuficient. Les coses no han resultat com esperàvem.

De fet, és als Instituts i a les Escoles de Formació Professional on sembla que el Decret s'ha aplicat d'una forma més rigorosa a tots els cursos. Així i tot, en alguns Centres de Batxillerat no es fan les tres hores reglamentàries de català, a causa de dificultats d'horaris, provoca-tes principalment pel fet que l'Ordre Ministerial es publica quan el curs ja havia començat. Per altra banda, els estudiants de nocturn, que només fan les assignatures considerades "importantes", no tenen classes de català amb caràcter obligatori, cosa que no està prevista en absolut en el Decret.

La situació a les altres àrees de l'ensenyament és encara més deficient. A les Escoles Estats d'E.G.B. l'apariació de l'Ordre Ministerial no ha representat cap canvi, ja que els Centres que fan català són els que ja en feien a principi de curs amb caràcter voluntari i respectant la iniciativa particular de cada mestre. Sembla que, en general, ni la Direcció ni la Inspecció no hi han intervingut. Aquesta darrera va fer a principi de curs un sondeig per saber quantes Escoles d'E.G.B. impartien català i amb quins mitjans comptaven, però després d'això la seva actuació ha estat nul·la, malgrat que l'Ordre Ministerial l'especifica clarament a l'Article 14.

Quant als col·legis privats, el Decret s'ha rebut, majoritàriament, si no amb indiferència, amb un clar esperit de rebuig. Els motius adduïts per molts de Centres que no han incorporat el català amb els criteris que marca la llei són diversos: alguns de caire pedagògic (recordem alguna "carta al director" publicada als nostres diaris) o més aviat "antipedagògics" que no cal comentar, d'altres, els més importants, de caràcter econòmic, que resulten bastant discutibles si tenim en compte, per exemple, que certs col·legis amb pocs recursos imparteixen classes de català, no d'ara, sinó des de fa anys. Es tracta, naturalment, de Centres que tenen assumit el problema lingüístic —cultural i nacional en definitiva— i han actuat en conseqüència, sense necessitat d'una llei. Veiem, per tant, que la raó darrera i fonamental de la repulsió escassa del Decret és la ideològica.

Convé assenyalat que dels pocs col·legis privats que han incorporat la llengua catalana al B.U.P., la majoria només ho han fet en el primer curs i amb dues hores setmanals i no les tres que dicta l'Ordre Ministerial. A l'E.G.B., igual que a l'ensenyament estatal, cada mestre fa el

que bonament pot i vol. De les tres hores que marca la llei alguns n'han entès "períodes", és a dir, per exemple, llegir alguna rondalla dos o tres pocs per setmana, si arriba. Molts pocs mestres s'han plantejat el que representa fer català d'una manera seriosa, cosa que, juntament amb la poca preparació que tenen per a aquesta matèria i amb la negativa dels directores de contractar nous professors, ha donat lloc al fet que les "classes" de català tinguin més de folklore (amb les connotacions no gens positives que aquesta paraula ha adquirit darrerament) que d'altra cosa.

Com hem vist, l'aplicació del Decret s'ha realitzat d'una manera molt deficient. Però fins i tot en els casos en què s'ha incorporat el català a l'ensenyament el fet d'haver-se duit a terme d'una forma tan insatisfactòria ens sembla molt perillós, ja que aquest és un camí ideal perquè el català sigui una segona llengua indefinidament. Hi ha una manca absoluta de promoció oficial, molt poc material didàctic i una certa adversió a emprar el preparat a Catalunya. El Ministeri no ha creat els seminaris oportuns. El català és una llengua inexistente o totalment secundària a l'ambient estudiantil, en els claustres, en les activitats complementàries i fins i tot en l'ànim de molts de professors que l'imparteixen amb l'opinió que ha d'ésser una matèria "fluixa", "divertida", etc.

El fet que hi hagi una assignatura anomenada "català" (de vegades "llengua vernacular") no significaria res mentre no s'imparteixi d'una manera uniforme per tot arreu i amb uns programes oficials que garanteixin la preparació homogènia dels estudiants. Aquest és un requisit indispensable perquè hi hagi una continuïtat efectiva de curs als propers cursos.

L'Estatut de Centres, que recentment crea tantes polèmiques i incidents, acaba d'arrodonir el panorama: sembla que qualsevol persona el podrà utilitzar per no estudiar català, ja que aquest garanteix el dret a no sentir-se discriminat en funció d'una "peculiaritat regional" incorporada als plans d'estudi.

Hem repassat més o menys profundament la manera lamentable amb què s'ha aplicat el Decret de Bilingüisme. Això encara és molt més trist perquè sabem que l'aplicació ben correcta també resultaria insuficient, ja que la nostra llengua continuaria éssent simplement una matèria d'estudi —fins i tot inferior en dedicació de temps a les llengües estrangeres— i no el vehicle natural d'aprenentatge de totes les altres.

Antònia Mas
Catalina Bonnin

UNA CASA ESPECIALITZADA EN ALTA FIDELITAT

imatge i so

- * So Professional
- * Alta Fidelitat
- * Lloguer de pel·lícules
- * Televisió
- * Cinema
- * Discs
- * Servei Tècnic Propi

Carrer Antoni Marquès Marquès, 4 — Tel. 296174

CIUTAT DE MALLORCA

BAIXEU A RECULES I AMB LES MANS ALÇADES

Manuel de Pedrolo.

Les ales esteses. 1

LA CUINA DE L'ÀVIA

A cura de Llorenç Torrado.

Il·lustracions originals de

Francesc Artigau.

JUSTIFICACIÓ DE CATALUNYA

Josep Armengou.

Els orígens. 3

3ª edició.

Edicions de la Magrana

André Torcu,

o la via natural

Segurament n'heu sentit parlar qualque vegada, fins i tot ell. D'aquest belga que va arribar a Mallorca l'any 1967 en saber Mallorca i a gran part de l'Estat de les idees higienistes, naturals, etc., que viu a Biniaraix i que és fundador d'una institució d'obertes". Com que crec que n'Andreu ens pot parlar de molts sants, vos ofereix aquest resum d'una llarga xerrada mantinguda

M.S. Què vol esser "Puertas abiertas"?

A.T. Bé, encara que correntment es parli de "Puertas abiertas", en realitat la nostra institució té un nom una mica més llarg: "Puertas abiertas a la nueva era". Què intentam? Miraré de resumir-ho un poc. Cercam una SENSIBILITZACIÓ ECOLÒGICA de la gent, fent-los veure els fets que posen en perill la nostra pròpia existència: la contaminació (del medi ambient, de l'alimentació, del pensament, etc.), el servilisme a un sistema opressor que no permet la realització integral de la persona, ans la converteix en una màquina de produir i consumir, etc. etc. Propo-

sam una ALTRA FORMA DE VIDA I SOCIETAT establerta sobre aquests fonaments: a) agricultura ecològica de subsistència; b) higiene vital, segons les experiències del Dr. Shelton; c) utilització de les fonts naturals d'energia (solar, eòlica, geotèrmica...); d) producció autàrquica i artesanal de tot el que la persona necessita per viure (vivenda ecològica, teixits, feina amb fusta i terra cuita...); e) establiment d'una xerxa de comunes (per exemple, poblets comunitaris) tan independents del sistema com sia possible; f) donar suport a qualsevol acció no-violenta que lluiti contra tot atemptat a l'equilibri ecològic (S'Albufera d'Alcúdia, contaminació nuclear...); g) o a la llibertat individual i col·lectiva (Amnistia Internacional...); h) participar en la creació d'un món de pau i no-violència, promovent en primer lloc l'objectiu de consciència per arribar a la solució ideal, que seria el desarmament total.

M.S. Per què un nom ("Puertas...") tan allunyat d'una harmonia amb el conjunt de l'illa, i sobretot tenint la seu dins el cor ma-

teix de la Serra de Tramuntana?

A.T. Mira, quan vaig arribar a Mallorca, el fenomen lingüístic no era ni de molt tan palès com ho ha estat posteriorment. Jo em vaig relacionar sobretot amb gent de parla castellana i francesa. A més, volia estar obert a totes les comunitats de l'Estat, i no vaig veure cap contradicció batiant la nostra institució amb un nom estranger. Actualment, veig molt clara la necessitat de que neixi una institució amb les finalitats de "P.A.", però amb esperit mallorquí. A més, vull remarcar que en conjunt tenim més afiliats de parla castellana que catalana...

M.S. Per a una persona amb la teva visió del món, quin és el paper dels partits polítics d'esquerra, en un hipotètic canvi social del tipus que vosaltres propugneu?

A.T. Desgraciadament el seu paper és insignificant, i ho continuarà essent mentre els partits no partequin d'aquests principis bàsics:

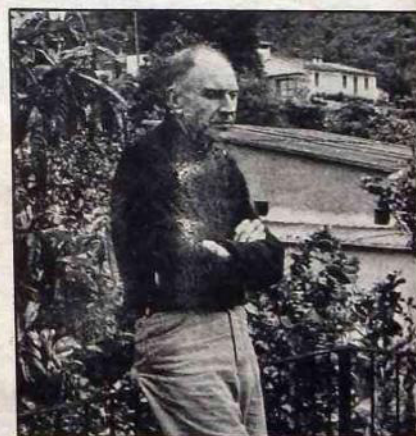
a) l'alliberament de la

persona respecte a qualsevol forma de sistema opressor, només serà possible tenint en compte i respectant totes les lleis naturals.

b) hem de servir d'una ciència popular, comprensible, utilitzada i controlable per cadascú, servei de tothom.

c) permetre i exigir a una persona que sigui totalment responsable de si mateixa, sense posar-se com a model d'una manera cega, en mans dels "elegits" i als "tecnocrates", dipositaris de les seves il·lusions i facultats, pensar i actuar per ell.

Et puc citar un cas concret. El dels partits socialista i comunista francesos respecte a l'ús de l'energia atòmica per a fins bélics. Abans de llur accés electoral eren radicalment contraris a aquest ús. Quan el seu electorat els dugué a posicions quasi majoritàries dins els òrgans de poder, aquella oposició a la "M.S. Es a ce de frappe" es va anar fent luïnt. Actualment, i respecte a aquest tema, fan bolet la farina blana...

AIXO ERA UNA VEGADA, QUE VAM OBRIR TEL

ue,
rita

ot pe
eu q
ha estat l'introduïdor a
rista d'agricultura ecològica,
d'aquesta tendència, "Puertas
es altes qüestions ben interes-
la anell fa poques setmanes.

evol
salu
mint
otes

Es per demés, quant et
deixen entrar dins les esferes
del poder, aquest mateix
l'engoleix i et transforma.
Cal, doncs, mantenir-se al
marge de la política oficial.

M.S. Què creus que pot
succeir a nivell internacional
aquests anys que vénen?

A.T. La nostra institució
és ben conscient que no es
pot aconseguir cap canvi
substancial de conjunt que
canvi de qualque manera el
perillósíssim desequilibri
biològic que la nostra civi-
lització ha creat a la Terra.
Per això, i perquè no volem
enganar ningú, no fem cap
campa de proselitisme. Ens
limitam a informar d'allò
que coneixem i només go-
sam proposar solucions in-
dividuals o a nivell de peti-
tes comunitats. De fet, ens
proposam una preparació,
tantament amb una minoria
conscient, enfront d'uns
propers anys realment difi-
cils de superar.

M.S. Es a dir que donau
com un fet la impossibilitat
d'un canvi social en profun-
ditat i sobre les bases que
nosaltres mateixos propu-
gem.

A.T. Exactament. No
crem en canvis socials glo-
bals, només en el perfeccio-
nament personal. I puc fer
aquesta afirmació en base a
partir d'una deducció molt
senzilla: tant el bloc capita-
lista com el bloc socialista-
comunista van, els uns més
avint que els altres, contra
la natura i per tot.

D'aquesta manera no podem
esperar uns resultats millors
que les catàstrofes i dese-
quilibris ecològics que ob-
servem cada dia a qualsevol
lloc dels blocs, i que aug-
menten constantment. I no
m'afecte dins les repercussions
que tot aquest sistema de vi-
da antinatural provoquen en
la salut física i psíquica de
la persona. Aquest és un
camp del qual no ens hauria
de preocupar el que coneix-
em de negatiu, sinó el que

NO CONEIXEM (bé perquè
ens ho amaguem o bé perquè
encara no ho hem experi-
mentat).

M.S. I si, enfront de pe-
rills tan evidents per a tota
la humanitat, els governs po-
sen en marxa uns mesures
correctores eficients, quines
serien les perspectives?

A.T. Que quedi clar que
això que dius són teoritzacions,
gens dins la línia de
les directrius oficials actuals.
Així i tot, és ver que dins
l'administració trobam per-
sones de bona voluntat, però
tota d'una que intenten
dur a la pràctica qualque
mesura d'acord amb uns cri-
teris diferents dels oficials,
xoquen amb un caramull
d'interessos que anul·len els
seus bons propòsits. I el pe-
rill més gros és que hi hagi
processos irreversibles en
marxa (mutacions genèti-
ques per raigs ionitzants, de-
sertització de la Terra, man-
ca d'oxigen degut a la capa
d'hidrocarburs que de cada
vegada més cobreixen la
mar, disminució de la super-
fície forestal, etc.).

M.S. Què opines del tema
del grau de responsabilitat
de cadascú en el muntatge
socio-econòmic que ens ha
duït a la situació que des-
criures? Concretament em
referesc a aquells qui diuen
que dels problemes que pa-
tim en tenim tots una part
de culpa. Una, el poder,
molta; però la població, la
resta.

A.T. Això que dius con-
firma la meua posició res-
pecte a l'única sortida vàli-
da: el canvi personal. Si no
començam per canviar "el
sistema" des d'abaix de tot,
és a dir a partir de nosaltres
mateixos, persones indivi-
duals, com hem de somiar
de canviar la totalitat? La

brutor que trobam a Ciutat
la provocam en gran part
nosaltres mateixos...

M.S. I l'explosió demo-
gràfica, no és un fet que fuig
de tota la casuística que tu
analitzes?

A.T. Ni d'estona. És
comprovat que els recursos
naturals basten per man-
tenir una població mundial
fins cinc vegades l'actual.
Però aquesta comprovació
és feta en base a un canvi
molt dràstic del tipus d'alimen-
tació actual. Obtenir
una proteïna d'origen ani-
mal costa deu vegades més
energia i terra que obtenir-
ne una de vegetal. Per a mi
el problema demogràfic de-
sapareixeria simultàniament
amb un respecte de les lleis
naturals, com es donaria
dins una societat ecològica.
Pensa que una mesura ben
freqüent per equilibrar els
preus de productes alimen-
taris és calar foc a tones i
tones de blat, o com va suc-
ceir no fa gaire a l'estat fran-
cès, deixar tadar a posta
100.000 tones de pomes. I
tot això sabent que cada dia
moren de fam uns cinc mil
infants de menys de cinc
anys.

Això és una referència
clara i directa a la necessitat
que veig de reconsiderar ur-
gentment la dieta càrnica, a
la qual creim haver-nos
adaptat però que ens crea
uns problemes de salut més
grossos que no ens pensam.

M.S. Si et demanava una
o dues mesures aplicables
avui mateix a Mallorca que
poguessin donar una mica
de llum a la pràctica sobre la
conveniència dels mètodes
higienistes, d'agricultura
ecològica, etc. que em di-
ries?

—A.T. No som partidari
de "receptar" fórmules per
resoldre els problemes; crec
molt més aconsellable que
cadascú s'esforci a autofor-
mar-se a partir de la llarga
bibliografia existent o de les
activitats que grups natura-
listes comencen a desenvolupar.
Així i tot crec que et
puc respondre amb dues
proposades de solucions par-
cials: per una banda lluitar
per una educació integral
del jovent, i per una infor-
mació a tots els nivells so-
bre aquestes qüestions de
què hem parlat. Com a solu-
ció a curt termini: que la
Conselleria d'Agricultura o
l'organisme que sigui dedi-
qui un pressupost a fer una
experiència sobre el mètode
de conreu d'en Jean Pain.

Aquest home aprofita la
brossa dels pinars per fabri-
car compost, únic element
necessari per cultivar qual-
sevol espècie vegetal amb uns
rendiments superiors als que
s'obtenen amb l'agricultura
industrial. D'aquesta manera
fariem realment quelcom de
positiu i efectiu per preser-
var els nostres pinars dels
incendis. Es podria donar
feina a molta gent actual-
ment en règim d'atur labor-
al i es demostraria pràcti-
cament una tècnica de conreu
realment revolucionària. I
així et responc a la teua da-
rtera pregunta. I afegesc
que, pels mateixos motius
que et deia abans (xoc en-
tre els interessos econòmics
i les solucions efectives)
dubt que ningú, des d'una
posició oficial, mogui un dit
per dur a la pràctica una co-
sa tan senzilla com la pro-
posta de la netja de pinars.

Joan Antoni
Adrover

TELES MALLORQUINES
I ROBA DE LLENGOS

a
**CAN
OLIVER**

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

Subministres escolars i didàctics
C/. Bisbe Cabanellas, 7a
Tel. 270866

Endemés dels llibres escolars de l'Ensenyament
PRESCOLAR - GENERAL BASICA - B.U.P. - COU
i F.P. hi trobareu tot tipus de llibres de divulgació

per una ciutat habitable

SI a la
peatonització

SI

a la reforma
circulatoria

**basta de demagogia!!
el casc antic es de
TOTS els ciutadans**

DIFONDRE "MALLORCA
SOCIALISTA"
ES PARTICIPAR
EN LA LLUITA
DEL NOSTRE POBLE

R SA TELE I UN SENYOR VA DIR...

Reproduït de "Menorca Socialista"

HA estat un procés perfectament natural. A força de silenci i d'ignoràncies, la Part Forana ha esdevingut una terra desconeguda per a tots. Així l'han defensada des d'una òptica apassionada, tot presentant la problemàtica camperola com el fruit d'una explotació irremediabile que reclama la veu d'un poeta social. Així han pretès vestir de rigor científic els postulats esquerranosos i han afirmat, seriósament i sense enrojolar-se'n, que la Part Forana és una terra perduda per a tota idea de progrés, perquè la gent que l'habita és conservadora i reaccionària. S'ha pecat massa sovint —certament massa sovint per a mereixer credibilitat— de deixar-se portar per idees esquematitzades i que mai no poden respondre a un estudi

de la nostra col·lectivitat pagesa. Històricament l'esquerra ha estat superflua a l'hora d'analitzar la problemàtica de la Part Forana i la miopia política o l'orgull, no li han permès reconèixer que els fracassos electorals que ha rebut, són més aviat atribuïbles als seus propis errors de plantejament que a una manifesta hostilitat pagesa cap a tota idea de progrés i de canvi. Ans al contrari, l'ànim d'un esquerranisme lúcid i arrelat a la nostra terra, va ser assumit plenament per homes com Oliver i Domenge, Joan Mas, Miquel Ximelís i tants d'altres, alguns dels quals fins i tot pagaren amb la seva vida la gosadia d'enfrontar-se al caciquisme rural. Sempre hi ha hagut una Part Forana conscient dels seus jous i dels seus desitjos. En canvi poques vegades s'ha procurat entendre-la,

deixar-la expressar per mitjà de les seves pròpies veus. Si realment pretenim unir les mans en aquesta Mallorca de l'any vuitanta, tant necessitada de l'esforç dels seus fills, han de ser els homes i les dones que viuen a la Part Forana els qui analitzin la seva problemàtica i cerquin solucions escaients. Amb aquest objectiu surt al carrer Presència i Opinió i amb la voluntat d'apropar als pobles de Mallorca una informació viva, sense entrebanes ideològics o de conveniències que frenin la plomada de la xarxa de col·laboradors que cobriran la informació. Tots ells únicament s'imposen una obligació comuna: fidelitat insubornable a la transparència informativa i la voluntat de contribuir, amb les seves opinions, a encetar el diàleg a la Part Forana.

Llorenç Capellà

COLL D'EN RABASSA

Letarg

Les nostres plomes (retoladors, dita sigui la veritat), no poden escriure belles paraules. No hi estem acostumats perquè la realitat, no ens n'han deixat aprendre. I és de la realitat de què volem escriure. Sense voler mai tapar sota un joc de paraules, la veritat.

Ens alegra l'oportunitat que ens dona Mallorca Socialista de poder parlar, cridar si fos necessari. Ho agraïm, però aquest agraïment no significa, quedí ben clar, que necessàriament combreguem amb els plantejaments del Partit Socialista de Mallorca.

Els membres del Col·lectiu no som militants de cap partit, i tenim les nostres raons. Ara bé, compartim unes inquietuds socialistes que ens uneixen de certa manera, amb l'esperit d'aquesta revista.

El Coll d'en Rabassa (pocs de vosaltres el coneixeu), té problemes. D'inici, aquesta població que de fet és un poble, està considerada a tots els efectes com una barriada de Ciutat, sub-barriada més bé. Una gran part dels seus habitants, són immigrants de la península i de parla "espanyola", i si no vos sembla exagerat el dir que la cultura mallorquina, que existeix en potència, viu pràcticament a la clandestinitat, agafau l'autobús i feis-ne la prova.

El caciquisme és evident. Anys de corrupció, anys de respallar les esquenes dels més rics, han deixat com a residu, que ara el Coll compta amb deu mil habitants fermats a un costum (que dona la por i l'enveja) tradicional: el murmurar per sota el poderós, sense forces per odiar-lo, i sense forces per enviar-se el somriure hipòcrita al trobar-lo al cafè. Pocs creuen en Déu, i l'església s'omple de gom a gom. Ningú o quasi ningú creu en els polítics, però s'empassen les seves mentides. Els nins juguen entre rates i vidres romputs, mentre els pares fan la partida, i les mares parlen de com ho és de "villano" el Falconetti.

Així és el Coll. Depriment? Sí, rotundament sí. Però el Coll no és mort. Preferim creure que dorm el somni dels beneïts. Qualque dia obrirà els ulls, aixecarà el cul de la cadira i dirà NO. Aquest dia, farem Festa Gran.

Col·lectiu

PETRA

I varen agafar el seu tractor

Que la unitat fa la força és una premissa indiscutible. Una vegada més ens ho han demostrat els conradors amb aquesta manifestació de tractors al carrer. Una vegada més motivada per les mesures que darrerament han preses els nostres governants, sense to ni so. A Petra, després d'una reunió informativa que va tenir lloc en el local de "Sa Catòlica", en la que, en Jaume Estrany i na Joana Tugores de la Unió de Pagesos explicaren els motius i el perquè d'aquesta manifestació, els conradors petrers, espontània-

ment i per primera vegada a la nostra vila, tots units, i die tots encara que qualcun es va fer pregar un poc..., però, repetesc, tots, anaren a la manifestació.

Ara, quan escric aquestes retxes, del problema no en sabem la fi ni les solucions que podrà tenir, però, sincerament, crec que davant la raó i la vertadera justícia, no pot haver-hi cap paret ni cap trava per aconseguir el que per llei pertoca. I no parl sol de lleis escrites, jo.

Així, el fet concret d'aquesta manifestació dels pagesos del nostre poble, mirat

sota el punt de vista vilatà, pot ser un punt de partida molt important de cara a noves reivindicacions. Perquè és així, lluitant i donant la cara com es poden aconseguir les coses i arreglar els problemes. El govern, està demostrat, no mourà un dit pel que no sigui els seus interessos. Si nosaltres els anam recordant que hi som, sí que ho faran. No consentirem mai que facin i desfacin així com ells vulguin. Que sempre hagin de respectar els drets de tothom.

Jo m'he trobat, per la

carretera amb la manifestació, i, creis-me, feia gòl veure-la; els homes, seriosos però tranquils, conscients de la seva obligació de mantenir un posat decidit, però fora nirvis; alegres qualcun, confiats en la bondat de les seves raons, tots. Cares vermelles, torrades pel sol i torrades pel fret matiner, gent sana de fora-vila, que ens han sabut donar una bona lliçó.

Que cadascú l'apliqui al seu redol, la lliçó.

I insistesc: LA UNIO FA LA FORÇA.

I ara, els arbres també

Al carrer de l'estació, i després d'haver arrabassats els arbres que hi havia (amb motiu de les destrosses i perjudicis que causaven amb les arrels a les cases i les aceres), doncs com deia, hi sembraren arbres novells i hermosos, que, ara en aquest moment no us sabria dir com s'anomenen, però que tampoc no importa gaire perquè, el dia següent de ser sembrats, ja estaven tota fets malbé. I jo i tothom ens preguntam: Perquè? Què és això? Fets d'al·lots? Malifets de no tan al·lots...?

Seguí el que sigui, el que jo pens és que es tracta d'una manca de civisme i de ciutadania total i absoluta. I res pus. Els autors d'aquest desastre cívica, no poden ser més que gent que no acaba d'entendre el joc democràtic, i ja és ben hora que n'apreguin.

El fet més greu és que no es tracta d'un fet aïllat: Fa més de dues o tres vegades que actes desgraciats com aquest han tingut lloc al nostre poble. I, sincerament, ens preguntam: FINS QUAN...?

Sí, quan tallaren els arbres que hi havia (donem per

a ben suposat que eren perjudicials per a les cases aquest tipus d'arbres), protestarem perquè, en veritat el carrer s'havia quedat desolat sense ells, ara que n'han sembrats de bell nou, hem de veure que, cataclac, ens els tornat fotre en terra. Perquè? FINS QUAN?

Si es tracta d'esbravar-se, crec que en aquest temps que ens ha tocat viure existeixen altres formes i maneres de distracció i esplai i de "cremar verinada". Però no, sempre n'hi ha que pensen quina l'han de fer empenyar al pròxim en perjudici de tots.

I també, com sempre, els de dalt, sense prendre mesures efectives. Pareix com si sentissin ploure. I no em és guen, que, en un poble com el nostre, en què tothom neix tothom...

Sincerament ens preguntam, FINS QUAN...?

J. Dam Castillo

MONTUÏRI

Moció a favor de l'article 151

GRAN ÈXIT DEL CURS DE CATALÀ

Des del passat desembre i organitzat per l'Ajuntament, s'està celebrant un curs de català gratuït que és un èxit de participació. De trenta a quaranta persones assisteixen a les dues classes setmanals que es donen al Col·legi Nacional.

REPRESENTACIÓ DE SANT ANTONI AL VIU

El dia 19 de Gener es representà de nou l'obra popular Sant Antoni al Viu. Coincidint amb el primer centenari de l'estrena de l'obra, es començà a representar l'any 1880, s'escenificà en aquesta ocasió tal com ho feien els

nostres avantpassats, al mig de la plaça i amb els graons i l'església com a decorats. L'assistència de públic fou nombrosa i, a pesar del fred, seguí amb atenció les evolucions dels dimonis i dimonions i escoltà els glosats escrits fa més de cent anys.

UCD ABANDONA EL DARRER PLENARI

Quan el president de la Comissió de Cultura presentà una moció referent a l'Estatut de Centres Escolars elaborat pel Govern, esclatà la bomba. Fins aleshores, la sessió transcorria normalment, amb les rapinyades de sempre. Però aquí els dos primers de la llista d'UCD s'oposaren totalment fins al punt d'abandonar la sala visible-

ment nerviosos. Seguidament els dos restant regidors de l'oposició secundaren l'acció dels seus companys.

Al mateix plenari s'aprovaren les ordenances de la policia municipal, l'actualització d'ordenances municipals i la recollida de fems, una de les necessitats més urgents de la vila. Aquest servei se començarà a donar el proper mes de març.

Per acabar i ja fora l'oposició d'UCD, el batlle proposà una moció per tal d'enviar un escrit al president del Consell amb el fi de pressionar perquè el seu partit consideri les necessitats urgents de Mallorca i d'acord amb elles adopti la via de l'article 151 cap a l'Autonomia, que permet més àmplies competències a curt termini.

Pere Sampol

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA
és popular i és de Mallorca

SINEU

"Oficialocràcia" i altres costums

A un dels darrers plenaris del nostre benvolgut Ajuntament, (Plenari anodí i avorrit com el totsol per altra banda, on, una vegada més una "Independentista" sense coherència escoltaren com els d'U.C.D. explicaven el sexe dels àngels, valguem molt poques notes. Posaer només una. O dues.

Va ser quan es va llegir una sol·licitud feta per S'ESCLAT-CLUB, al digne Consistori, en el sentit que se'ls facilités una sala, un racó, un local on s'hi poguessin reunir i xerrar i projectar-hi les seves sortides als maratonians, i qualsevol sortida esportiva que els vingués de bri.

En primer lloc, aquesta carta-sol·licitud no va poder ser llegida pel Secretari, com era la seva obligació, perquè en esser redactada en català, sobrepasava les seves possibilitats culturals i fonètiques.

Després, va resultar que un regidor d'UCD, va defensar la tesi de posar-los un lloguer. Simbòlic, però llo-

guer. A fi que ningú tingués res a dir, ja que es tractava de cedir locals municipals, o sia. De tota. La dialèctica va transcorre pels caus que, al ser precisament propietat de tota, amb més motiu no se'ls podia cobrar lloguer. Qui volgués pa que s'arrambés a la taula. T'hothom n'hi tenia part, i bono, semblava que allò no havia d'acabar mai. Que si lloguer sí. Que si lloguer no. La discussió es va donar per acabada quan un "Independent" va llegir un article de la "Constitució" que ensonava en el sentit que, els Ajuntaments Democràtics assumeixen l'obligació de fer costat a la cultura i l'esport "amateur" en totes les seves manifestacions populars i espontànies.

I l'assumpte es va donar per aprovat. Una vegada més un legalista s'havia hagut de sotmetre a la seva estimada legalitat. I és que no entenem més llenguatge! De vegades sembla que no tenen argumentacions. Tenen estatus. No tenen cordes vocals pròpies. Tenen articles.

Després, un altre, també d'UCD, que fort i no et moguis els volia federar, els de S'ESCLAT - CLUB. A més, volia condicionar la cessió del local a un compromís per part de S'ESCLAT de que farien estatuts es legalitzarien i es federarien. Reforçava la moció amb la possibilitat de rebre unes ajudes econòmiques que els podien arribar per part de la federació corresponent.

A la fi i per unanimitat, acordaren proporcionar el mandat local a S'ESCLAT, sens lloguer, i fent-los la recomanació que legalitzassin

la seva condició esportiva. I ara ve quan jo vull i puc opinar públicament que val més un gram de l'alegria esportiva demostrada pels "esclatistes" que totes les federacions plegades i les ajudes i almoines que d'elles es puguin aconseguir.

Que té més valor humà i específicament esportiu la imaginació desbordant que en Miquel Monare i la seva companya han regalat als sinuers, la força col·lectiva, l'entusiasme, l'esser-hi a una convocatòria perquè els passa per les bolles... Que totes les aspeccies legalitzades que quicó defensa com a únic camí per poder dur a bon terme comesses concretes.

El que en realitat volen dir aquesta pretorians és que, segons ells, el que escau és sotmetre's a la intervenció i als favors dels qui concedeixen subvencions als qui fan bonat, quan fer bonat significa obrar al dictat dels qui pretenen comandar i comanden solament sobre aquells que, si demà dematí el diari publicàs que no existeix el "Còdig de Circulació", demà mateix deixarien el seu vehicle tancat dins la coixera. Enteneu el que us vull dir? No saben caminar sense recolzar-se. No han après a utilitzar el pensament aïllat, però maco i planer, dels qui canten perquè tenen cantera, no perquè hagi vingut el governador i conve tenir-los content amb quatre cançonetes.

Ara, no sé si m'he sabut explicar.

"Cuc de Terra" Biel Florit Ferrer

SELVA

La transcendència de la intrascendència

No se pretén fer una anàlisi filosòfica profunda, senzillament contar un dels fets del Cap de llista d'UCD de Selva — a les darreres eleccions municipals — actualment president del Comitè municipal, tinent batle i relacions públiques de l'Ajuntament de Selva.

El senyor Bassa Vallori quan assisteix a Plenaries de l'Ajuntament, s'hauria de preocupar de la transcendència dels punts de què es parla, que si el problema de l'aigua potable, de la permuta o no d'una finca a la Comuna de Biniamar, de la il·legalitat legal d'una obra, de les coses serioses de què de vegades se xerra al plenari. I deixar d'angoixar-se i neurotizarse per la cosa intrascendent de si una persona del públic assistent porta gorra o bufanda. Amb les seves preocupacions intrascendents distreu la seva atenció de les coses transcendents abans anomenades; una persona distreta i desinformada no pot preocupar-se com seria necessari del bé del poble, no perquè no vulgui sinó perquè no pot per la "distracció" que comporta el preocupar-se de coses superficials i banals. Faci el que vulgui el primer tinent-batle, però seria millor que se preocupés de les coses que necessita el poble, enlloc d'interessar-se per si duen gorres o sabates de xarol.

Tot se relaciona i crec que també convendria més que anàs a les sessions de la Permanent que fa el seu i nostre Ajuntament, ja que de vegades no hi va. Així el seu partit no té ni veu ni vot a segons quines permanents, pel sol fet que vostè no hi assisteix. És força important assistir a les reunions de la Permanent per poder informar-se dels problemes i necessitats que té el nostre poble, i així poder fer allò que tantes vegades ha dit, "vull fer es bé des poble", diuen que per fer el bé del poble és necessari conèixer allò que necessita i demana el poble. Valdria la pena fer qualsevol sacrifici ja sigui pel poble o pel partit i assistir a TOTES les sessions de l'Ajuntament, els càrrecs públics a més d'honors comporten un poc de sacrifici, "perquè vale quien sirve" i servir significa molestar-se i preocupar-se per solucionar els problemes del poble. Penso amb els problemes de fons del Municipi i deixi la forma per els formulistes.

Perdó per la insistència, però repetir les coses moltes vegades pot esser útil i servir.

Col·lectiu Selvatgi

LLORET

Els mitjans de difusió en mans del poble:

Les Publicacions locals

Assortament dins el poble de l'Illa es va produint un fenomen, i que probablement és la primera vegada que es dona en unes circumstàncies tan favorables. Ens referim a les publicacions d'àmbit local.

Els mitjans actuals de difusió ens donen unes possibilitats que abans no havien pogut esser asequibles pel poble.

L'oportunitat és extraordinària i cal aprofitar-la. Les publicacions locals s'haurien de convertir en l'eina de primera mà per a recobrar la nostra identitat. No es tracta de manipulació ja que l'objectivitat està de la nostra part. Hem de lluitar en contra de l'alienació a què ha estat sotmes el poble durant molt de temps. Si és necessari utilitzant la manipulació contra la manipulació. La violència si es fa en contra de la violència està justificada.

Les publicacions locals poden convertir-se en una eina per a culturalitzar. El poble s'ha d'avesar a llegir. És imprescindible que la gent llegeixi i a més ha de llegir en

la nostra llengua. Les publicacions locals tenen una avantatge ja que, normalment, donen temes d'interès directe i que difícilment poden esser donats per la premsa d'àmbit provincial.

A més d'això, el poble veu i pren consciència de les problemàtiques locals amb més facilitat i aconsegueix relacionar-les amb les comarcals i nacionals.

Les publicacions locals són un element decisiu a l'hora de recobrar els aspectes culturals, lingüístics i històrics que ens obren el camí cap al recobriment de la identitat com poble.

Hem d'aprofitar l'oportunitat i aconseguir unes publicacions en la nostra llengua, asequible pel poble (llenguatge intel·ligible) i que serveixi per a recobrar la identitat nacional, alliberada totalment del poder de l'Estat que manipula i coacciona materialment o ideològicament.

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a

"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"

* CUINES, * NEVERES, * MAQUINES DE RENTAR, * TELEVISORS, etc.

Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

SANT JOAN

"Enguany no hi ha escola nova"

Es poble de Sant Joan no tindrà un nou col·legi d'EGB, per no haver presentat s'Ajuntament una oferta de disponibilitat de terrenys al Ministeri d'Educació, que una vegada aprovat per es Consell de Ministres, començàs sa construcció des nou centre.

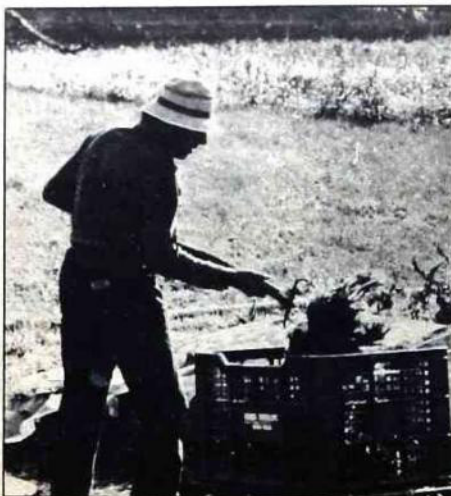
Si feim un repàs a l'any 79, veim que ja a ses passades eleccions municipals, va esser promès per part d'UCD sa construcció d'una nova escola. Poc temps després, es va rebre un telegrama del ministre Cervera, que a través del delegat provincial Guillem Puerto l'enviava al batle i deia: "Por indicación del Excmo. Sr. ministro, me complace comunicarle que para 1980 está en programación centro nuevo EGB en esa ciudad. Salúdole".

Després en Guillem Puerto va donar una conferència a Sant Joan i durant es col·loqui un pare li demanà si els nins haurien de continuar anant més anys a una escola que no reunia ses condicions pedagògiques (estructura antiga) i sanità-

ries. Va contestar dient que per 1980 es poble de Sant Joan tendria un nou col·legi, si no acabat, al menys si començat.

Pens que ses causes per ses quals Sant Joan aquest any no tindrà escola nova, les hem de cercar a uns errors polítics que durant aquests dos mesos darrers han tenguut lloc al consistori. Pareix que s'interpretà malament es contingut dels requisits necessaris per s'aprovació des nou centre d'EGB. Llavors es va voler remeiar aquest mal quan ja no hi havia temps material. No va esser suficient ses freqüents reunions, ja que per lo vist ses passes que s'han donades han estat de bades, una vegada haver-se acabat es termini d'entrega.

De moment s'única alternativa que té s'Ajuntament es que compri aquests terrenys necessaris i que esperi a sa próxima programació de nous centres per 1981, si és que n'hi ha. Crec que Sant Joan ha perdut l'ocasió de tenir un nou centre d'EGB. ¿El tendrem qualque dia?

Damunt sa vaga des pagesos

Organitzaga per s'UPM va tenir lloc una sortida de tractors dels pagesos de Mallorca. Es motiu era demanar uns reivindicacions, que creien justes i necessàries per sa continuïtat d'aquest important sector de població de Mallorca. Sant Joan, també hi va esser present i fa uns dies vàrem tenir una entrevista amb Josep Estelrich, qui ens donà sa seva visió personal de sa repercussió que ha tingut aquesta vaga.

— ¿Què és per tu s'UPM?

— És un sindicat, o s'únic sindicat que defensa els interessos de s'agricultura familiar.

— ¿Quin càrrec ocupes dins s'UPM?

— Cap ni un, únicament afiliat. Vaig esser elegit secretari des grup de Sant Joan, però d'ençà que vaig esser elegit president de sa cooperativa, aquest càrrec està buit.

— ¿Quins temps fa que està creat s'UPM a Sant Joan?

— Va esser un dels primers pobles a on hi va haver una delegació de s'UPM.

— ¿Quants d'afiliats sou a Sant Joan?

— Crec que són vint i vuit, encara que comptam amb molta de simpatitzants que no cotitzen.

— ¿Quina finalitat té, com a sindicat, s'UPM?

— Sa defensa de s'explotació dels interessos dels agricultors, sobretot, com ja he dit abans, de s'empresa familiar.

— Amb aquesta vaga, ¿quines són ses principals reivindicacions que presentàveu?

— Férem costat a ses que presentava s'UPM a nivell regional i ses de sa COAG a nivell nacional.

— ¿Vàreu tenir problemes a nivell local?

— A nivell local, no.

— ¿Quina participació hi va haver?

— Hi va haver quaranta-quatre tractors, més llavors deu o dotze pagesos que no tenien tractor hi varen col·laborar de distintes maneres, comptant també es recolzament de sa majoria de gent des poble.

— ¿Què penses de s'efectivitat d'aquesta vaga?

— Pens que molts de resultats son difícils de valorar en aquests moments, ja que no sols se persequien uns resultats immediats, sinó altres a més llarg temps.

— En cas que ses negociacions arribassin a un punt mort, ¿fins a on estan disposats a arribar els pagesos?

— Quasi diàriament participam amb una assemblea a on se valoren ses darreres negociacions, i se decideix sa ruta a seguir a sa vaga.

— ¿Penses que fins aquí ha estat positiva sa vaga?

— Sí. Ha estat positiva per donar una demostració de s'unió dels pagesos; i haurà donat força, i la seguirà donant, als nostros representants a ses negociacions; i farà que a partir d'ara ens tenguin més en compte a s'hora de decidir s'Administració.

— ¿Tens qualque cosa més a dir?

— Sols agrair ses proves de simpatia i col·laboració de tots, i sobretot de sa gent no pagesa que no venia a defensar els seus interessos.

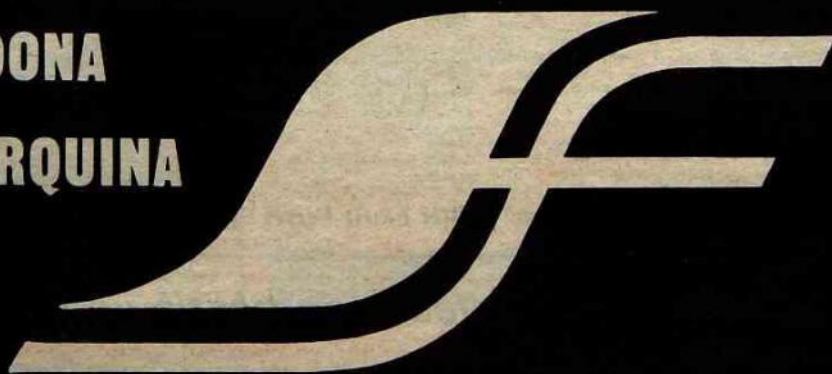
Francesc Mas

UNA TENDA ESPECIALITZADA

EN VESTIR

A LA DONA

MALLORQUINA

BANC DE S'OLI

C/ RUBI, 12 - TELF. 211344

CIUTAT DE MALLORCA

Selpertu
boutique

POLLENÇA

Taula rodona sobre el Port Esportiu

Els interessos d'uns capitalistes contra els d'un poble

La Taula Rodona convocada per l'OCB i EL GALL de Pollença, va ésser un model d'organització, més de tres-cents persones, moltes quedaren defora sense poder entrar, entre el públic un nombre de comerciants del Moll que encara no s'han entès de que teòricament tenim llibertat d'expressió, interrompent la intervenció del representant del PSM quan anava rebatent un per un tots els arguments a favor del Port Esportiu, lo que motivà que l'altre sector del públic reaccionés en contra del primer i en contra de l'especulació del Club Nàutic. Les intervencions de l'OCB i de la Secció de Muntanya del Club Pollença foren també rebutjades pel sector de públic abans esmentat. També dins la línia proteccionista i sostenint la idea de recuperar LA BASE com a PORT ESPORTIU abans d'enllestir nous projectes es pronunciaren el PCIB i el Sindicat de Treballadors de Varaderos de CC.OO.

UCD VA NEDAR ENTRE DUES AIGÜES

L'UCD pollencina tenia una vasa molt important a jugar, però no es va definir per cap postura, va ésser el grup més "polític". Actualment el projecte està en mans de l'Ajuntament, i aquest en mans de l'UCD, per tant una NO OPOSICIÓ al projecte pot tenir conseqüències funestes.

CLUB NÀUTIC, AA VV DEL MOLL, CONFRARIA DE PESCADORS, ASSOCIACIÓ D'EMPRESARIS DE VARADEROS, A FAVOR DEL PROJECTE

La posició del Club Nàutic a favor del projecte és molt respectable ja que defensen els seus interessos i la seva ideologia capitalista i especulativa, però emmascarada daval uns arguments de crear llocs de treball, de que això de tenir un barc i una anella d'amarrar està a l'abast de qualsevol, de que cal protegir-se del vent de Nord, etc. etc. L'actuació de la AA.VV. del Moll dirigida per comerciants i directius del Club Nàutic no cal comentar-la. La dels empresaris de varaderos va ésser defensada per l'empresari que sortiria més beneficiat si es realitzés el projecte. La confraria de pescadors si he de dir el que pensa sincerament, és que va ésser manipulada i enganada. Està a favor perquè vendran més lots i les llagostes aniran més cares i tot pujarà de preu...

EL PSOE CAPÍTOL APART

De mal gust, de poc sentit polític i de mala educació varren ésser qualificades les repetides intervencions de Bernat Rotger, conseller insular. En la primera d'elles després de xerrar 10 minuts "pastejant" i mostrant-se d'acord amb ampliar el Club Nàutic, es dedica a insultar davant tothom al representant del PSM que havia de prendre la paraula. El portaveu del PSM es va limitar a llegir els acords presos sobre el particular a l'agrupació local, rebatent a més tots els arguments presentats i donant solucions concretes, sense fer cas a les "allusions" del representant del PSOE. Posteriorment s'enfronta al moderador D. Miquel Duran, director del Laboratori Oceanogràfic, el qual va arribar a amenaçar de partir si el Conseller no deposava la seva actitud agressiva.

El PSM de Pollença compren que aquesta actitud no reflectia en cap moment la posició del PSOE, suposant que es fruit d'una actitud personalista, de totes maneres es pensa demanar una explicació del fet. És una llàstima que el PSOE no defensés a la Taula Rodona unes idees socialistes lo que motivava un decantament cap a idees favorables al projecte del Club Nàutic.

Ara la pilota és a la teulada, queda manco d'un mes per presentar esmenes al projecte, per lo que s'ha pensat organitzar una COORDINADORA.

Tomeu Payeras Cifre

Una nació sense estat, un poble sense llengua? (1)

Heu cregut que podria ésser útil reproduir a "Mallorca Socialista" el manifest escrit per set professors universitaris de l'Autònoma de Barcelona sobre la situació actual de la llengua catalana. La seva anàlisi, lúcida i rigorosa, descriu sense pèls a la llengua i el problema present del català i, també, el seu incert futur com a llengua nacional. El text és, sens dubte, un toc d'atenció per a tots aquells qui creien que el català, amb la promulgació d'un decret de bilingüisme discriminatori i amb una proclamació constitucional de teòrica igualtat, iniciava un procés de normalització irreversible. No, aquests "guanyys" han de ser interpretats com a petites almoines destinades a compensar els més elementals anhels de tantes mentalitats diglòssiques com pasturen i, d'aquesta manera, no només deixar intacte el sistema de domini del castellà sobre el català sinó enfortir-lo encara més.

L'article que reproduïm fou publicat en el número 15 d'"Els

Marges", una revista quadrimestral, editada per Curial i dirigida pel catedràtic Joaquim Molas, que prestigia la nostra cultura amb el seu elevat to científic. L'erudició, l'assaig lingüístic i literari, les traduccions de textos estrangers, la creació literària i les ressenyes de l'actualitat bibliogràfica constitueixen el contingut d'aquesta revista d'alta cultura que sap, però, intervenir amb audàcia i clariïdada en el debat de les qüestions puntuals que incideixen en el procés de reconstrucció cultural de la nació catalana.

Esperem que la lectura d'UNA NACIÓ SENSE ESTAT, UN POBLE SENSE LLENGUAT estimularà un debat profitós sobre la situació actual i les perspectives de futur de la llengua catalana a Mallorca i a la totalitat de les Illes, ja que, com diuen els autors, per raons científiques, aquesta anàlisi es refereix només a la situació de la llengua a Catalunya.

La situació de conjunt de la llengua catalana resulta, de molt, força més precària i inquietant avui dia que no pas durant el transcurs dels dècennys immediatament anteriors.

Aquesta paradoxa implacablement real i tràgica neix del fet que, en l'actualitat, la societat catalana viu en una estructura estatal que aspira a equiparar-se a la vigent dins les democràcies burgeses occidentals i computa, alhora, amb una organització institucional teòricament representativa entre els quals de moment una delegació governamental relativament autònoma—, mentre que, tot al llarg de vora els quaranta anys precedents, en canvi, aquesta societat va veure's sotmesa a una dictadura que fixava entre els seus objectius primordials l'exterminació, mitjançant la repressió més brutal i directa—al començament—o mitjançant l'ofec i l'alienació sistemàtica—en les èpoques posteriors—de qualsevol vestigi de la llengua, la cultura i la consciència nacional de Catalunya.

Que sigui justament després dels primers assaigs liberalitzadors empresos per tal de superar la dictadura quan hom constati alarmat—però amb la lucidesa que permet la perspectiva històrica disponible—que la llengua i la cultura catalanes es troben més que mai amenaçades de mort és un fenomen que requereix d'explicacions i d'anàlisis que permetin d'esbrinar com s'ha arribat a la situació present, si aquesta constitueix o no el preàmbul d'un estat definitivament agònic de la llengua i la cultura de tot un poble i si s'albiren possibilitats històricament viables de redreçant per al futur.

(Un futur, d'altra banda, que només pot ser immediat, car, del contrari, les generacions venidores, en el supòsit que mostrin algun interès per la llengua secular, caldrà que parteixin de pressupostos semblants als adoptats pels jueus per tal de "vivificar" i "implantar" dins l'actual estat d'Israel la llengua de llurs avantpassats). En tot cas, és sempre d'esperar que unes quantes reflexions crítiques, lluny de desfermar angoixosos espectres apocalíptics, contribuïràn més aviat a desemmascarar triomfalismes suïcides i a restituir la magnitud del problema als seus límits precisos i punyents.

II

Quan el règim franquista es fa amb el poder i implanta arreu de l'estat el nou ordre, Catalunya, derrotada en el material i en l'humà, compta amb un grau de conscienciament nacional suficient si més no, per resistir la virulència dels atacs del nou règim contra la llengua i la cultura catalanes. Aquests atacs, traduïts en tota classe de mesures prohibitives sobre l'ús de la llengua en qualsevol classe de manifestacions orals i impreses, no bastaran a impedir que, en general, els catalans continuïn servint-se habitualment de llur llengua i només aconseguiran, de moment, de frenar el procés de normalització funcional—administrativa, política, cultural, etc.—del català emprat anteriorment per la Mancomunitat i per la Generalitat i de consolidar novament, amb tota la força d'una llei a punta de baloneta que no deixava lloc a cap altra mena d'opció, l'anomalia lingüística ja iniciada pràcticament al segle

XVI: llengua parlada català / llengua escrita castellà, és a dir: espanyol. El català continuarà essent, doncs, el mitjà de comunicació verbal de la major part de la població—llevat dels integrants de les forces d'ocupació espanyoles i dels grups autòctons assimilats als interessos del nou estat—, mentre que l'espanyol es reafirmarà en qualitat de mitjà de comunicació escrita, forçadament admes per tota la societat catalana.

Entès en tant que sistema polític repressor de la nació catalana, el franquisme no hauria estat gaire més destructor, en el mateix, del que ho havien estat en llur moment respectiu anteriors onades annexionistes espanyoles, com ara les desencadenades arran de la revolta dels segadors, la guerra de successió, el liberalisme jacobí o la dictadura primerista. És a dir, el franquisme actua només amb els procediments primaris i expeditius de la prohibició i de la subsegüent persecució, però es mostra totalment incapaç de dur a terme els seus objectius destructors i, alhora, de crear una política cultural i lingüística prou consistent i atractiva perquè capes majoritàries de la intel·ligència i la societat catalanes s'avinguin de grat a l'espanyolització i a renunciar, doncs, a la llengua i a la cultura pròpies. Entès, però, en tant que un període en el transcurs del qual, sota unes condicions hostils per a una Catalunya impossibilitada d'autoregular-se, s'esdevenen tota una sèrie de ràpides i fonamentals transformacions—en més o menys estreta relació amb les condicions històriques que fan que igualment n'experimentin de semblants, en el mateix

lapse cronològic, la resta de la humanitat i, especialment, les societats occidentals—, les quals alteren com mai les estructures socio-econòmiques i demogràfiques de l'estat espanyol, el franquisme constitueix, sense cap mena de dubte, per a la llengua i la cultura catalanes, una maltempada d'incalculable transcendència.

A grans trets, i deixant de banda aquells fets que, amb variacions determinades per a cada moment històric, distorsionaven certs usos lingüístics des del segle XVI, els canvis produïts durant el franquisme amb una més directa incidència sobre la llengua catalana són:

- a) La liquidació de les institucions pròpies.
- b) La modificació de l'estructura demogràfica esdevinguda amb les immigracions obreres en masses.
- c) La re-organització del sistema de vida i de la cultura, general en el món capitalista després de la guerra de 1939-1945.
- d) La instauració del franquisme comportà, sense que els esforços fets en el món de l'exili i de la clandestinitat arribessin a compensar-ho, la desaparició pública de tot l'aparell institucional propi de Catalunya (el pedagògic i, entre d'altres, el polític, el social, el cultural, el sindical i el recreatiu), en el qual es basava la normalització lingüística i cultural que havien vehiculat la Mancomunitat i la Generalitat.

Amb això es produí la desaparició de l'ús públic del català (perquè les noves institucions imposades pel franquisme eren espanyoles i amb voluntat espanyolista) i dels corresponents nivells lingüístics

(Segueix a pàg. següent)

LLEGIU

ÚLTIMA HORA

DUES EDICIONS DIARIES

ANTIGA IMPREMTA

Oler

TREBALLS COMERCIALS, EDICIONS DE LLIBRES,
POSTERS, ADHESIUS...

C/. Arquitecte Reines, 2 - 4 - Telefon 214431 - Ciutat de Mallorca

Una nació sense estat, un poble sense llengua?

(Ve de pàg. anterior)

(llengua de la burocràcia, de la publicitat, etc.), fets que, òbviament, crearen una imatge diglòssica (i, per tant, una ideologia que implicava un comportament diglòssic) que ha afectat, en primer lloc, la població autòctona catalana, en segon lloc, també la població recentment immigrada: d'una banda, aquest sector de la població deixà de trobar aquelles institucions —sindicats, ateneus, centres recreatius, CADCI, etc.— que, abans del 36, contribuïen a la seva integració, de l'altra, es trobà amb una situació que en alguns casos reforçava el seu espanyolisme i en d'altres, potser la majoria, els obligava a l'espanyolització.

b) El 1939, la guerra i l'exili polític produïren un buit en el cos social de Catalunya que a poc a poc va ser omplert per una primera immigració. A partir del tombant dels anys quaranta i cinquanta, quan la dinàmica de Catalunya i el País Basc desbordà la política restrictiva i centralitzadora del règim franquista, els moviments migratoris d'espanyols, expulsats de llurs llocs d'origen per la misèria i atrets a Catalunya per la necessitat de mà d'obra, esdevinaren un corrent inestancable i ascendent. Encara tot al llarg dels anys cinquanta la integració lingüística de bona part dels immigrants es fa possible en la mesura en què el català, malgrat la seva exclusió de la vida pública, s'associa amb els status socio-culturals més elevats i és, en definitiva, la llengua de la majoria de la població. Després, però, a mesura que van sorgint barrades senceres habitades per immigrants i, sobretot, a partir del Pla d'Estabilització (1959) i de l'arribada posterior de la televisió, òbviament emesa tan sols en la llengua oficial de l'estat franquista, la integració esdevé impracticable i ja no més es dona en comptats casos individuals motivats per raons voluntaristes. L'alt índex de natalitat de la massa immigrada espanyola, provoca un espectacular increment demogràfic que tendeix a anivellar la composició nacional de la societat del Principat alhora que se susciten noves necessitats que comporten la creació dels serveis corresponents, molts dels quals es troben ja en mans d'immigrants, que inicien així la seva promoció vers status socio-econòmics més elevats. Apareixen capes socials mitjanes de mentalitat i llengua espanyoles, absolutament al marge de les realitats històriques i culturals dels països.

c) A la destrucció de la infraestructura institucional pública i als canvis demogràfics —emigració política del 39, immigració dels anys 40-60—, cal afegir-hi un tercer factor distorsionador: la uniformació creixent del món capitalista produïda, a partir de la segona guerra mundial, sota els auspicis polítics, econòmics, científics i tecnològics dels Estats Units

d'Amèrica. La distorsió afecta tot el sistema de vida —menjar, vestir, viatjar, etc.— i, lògicament, afecta tota la cultura. La llengua d'expressió científica o la llengua de relació internacional en tots els països del bloc —i, fins i tot, en països del bloc socialista o del tercer món— és ara l'anglès. I, així, totes les cultures nacionals es limiten a traduir o, en tot cas, a fer síntesis de divulgació en la pròpia llengua. Altament, la cultura popular, que fins al tombant de segle havia tingut a tot arreu unes característiques nacionals pròpies, és substituïda per una de nova, potenciada i, alhora, condicionada pels avenços tecnològics, que és tot simplement la traducció de la produïda en anglès i, més encara, de la produïda als EUA. A Catalunya, on, per raons de tipus sovint comercial, s'havia tendit a vehicular en llengua espanyola la cultura científica —investigació, manuals de divulgació— i algunes formes de la cultura popular —novella de fulletó, melodrama, revista musical, cinema, còmics, etc.—, a partir de la instauració del règim franquista, que és, de fet, quan es fixen d'una manera definitiva els nous models, s'hi vehicula d'una manera exclusiva. Aquesta traducció i aquesta vehiculació, insinuades abans del 39 i imposades, després, per la força de les armes, contribueixen en gran manera a esborrar el grau de consciència de la pròpia identitat, què, malgrat tot, havia resistit les pressions de la immediata postguerra.

En aquest sentit, el cinema i els mitjans de comunicació de masses, molt especialment la ràdio i la TVE, juguen un paper decisiu en l'alteració de les estructures lingüístiques de la societat catalana. Si la massa immigrada constitueix, en principi, un factor passiu d'espanyolització, la ràdio i la TVE, atesos la seva ubicuïtat i el fet d'erigir-se en el més influent portaveu del règim franquista i de la subsegüent monarquia de cara a l'opinió pública, esdevé un activissim factor espanyolitzador. Només amb referència al fet lingüístic, es pot dir que distorsiona l'estructura i l'ús de la llengua dels catalans i que alhora augmenta el prestigi de la llengua oficial. (L'aparició, pels mateixos anys, d'un fenomen amb valor de mass-media, propi i específic dels Països Catalans, com ara la Nova Cançó, no és ni de molt suficient per contrarestar l'abast i els efectes de la ràdio i la TVE, entre d'altres raons perquè aquesta gaudeix òbviament d'una difusió molt més àmplia i revesteix un aparent caràcter interclassista i neutre, mentre que la Nova Cançó s'adreça a un públic molt concret i parteix d'unes inequívokes actituds d'oposició a la dictadura.)

III

Aquests han estat els tres factors bàsics que han fet que en el curs de poc

més de vint anys es passés a Catalunya d'una situació de monolingüisme diglòssic a una altra de bilingüisme diglòssic que tendeix a convertir-se progressivament en un bilingüisme substitutiu. En l'actualitat, una part considerable de la població de Catalunya és de parla materna espanyola. La llengua de comunicació escrita continua essent majoritàriament a tots els nivells l'espanyola. Molt més greu que no pas això, però, és el fet que, a conseqüència de tot el que ha estat dit anteriorment, sigui també per primer cop l'espanyola la llengua de comunicació verbal més estesa. No tan sols el medi visual, imprès, és espanyol, sinó que també ho és el medi fònic, oral. Els espanyols, entre ells, se serveixen —no cal dir-ho— de l'espanyol i els catalans se'n serveixen igualment a la vegada per tal de comunicar-se per escrit entre ells i verbalment amb els espanyols. Si aquest ús de l'espanyol en la comunicació escrita no és més que la conseqüència d'antics condicionaments entre els quals destaca el decret de Nova Planta, que els catalans se'n serveixen també en la comunicació verbal de manera espontània revela alguna cosa més que una simple inèrcia històrica. Revela un ús de l'idioma condicionat per factors ideològics, una prescripció i una pràctica interioritzades que els duu a servir-se automàticament de l'espanyol tant si són interpellats en aquesta llengua com si s'han d'adreçar a desconeguts; revela també que no són tan sols llurs hàbits de lectura i escriptura allò que els fa més còmode de recórrer a l'espanyol, sinó també llurs hàbits articuladors i d'expressivitat col·loquial. Un ús ideològicament determinat que és conseqüència en unes generacions, de la por interioritzada durant la dictadura; en d'altres, de la formació escolar i, en les més joves, de l'adaptació pura i simple a un medi fònic-visual del tot espanyolitzat. (A remarcar, no més per posar un exemple significatiu, pel que fa a les generacions més joves, que la introducció i l'adopció del llenguatge contractual i en definitiva, d'un idiolecte generacional, és duta a terme exclusivament en espanyol). Un ús que resulta, al capdavant —en el cas hipotètic que hi hagi qui s'ho proposi seriósment—, de molt més difícil superació i erradicació que tots els barbarismes que infesten avui dia el que queda de la llengua catalana en tant que mitjà de comunicació verbal. Una llengua progressivament relegada a llengua de la tribu, cada cop més mistificada en la seva base i cada cop més sotmesa en la seva cúspide a un procés de "culturalització" modificadora, una llengua "marcada" per a ús d'iniciats, amb unes poques funcions connotatives de caire emocional i de vague testimoniatge, en les manifestacions públiques, d'una identitat en camí d'esdevenir mer substrat.

Conclusions de les II Jornades d'Ecologia i Política: El Mediterrani

1r. Es va adoptar com a document bàsic de treball el "Manifest en defensa del Mediterrani", redactat i aprovat a les "Primeres Jornades Ecologistes del Mediterrani de l'Estat Espanyol" celebrades a Dènia, el qual va ser aprovat en tots els seus punts i s'adjunta a aquestes conclusions.

2n. Es va desenvolupar l'acord pres a les esmentades Jornades de formació d'una comissió de treball per a l'estudi del Pla d'Acció per a la Mediterrània de les Nacions Unides, que al mateix temps serveixi per a coordinar i regularitzar les activitats dels grups ecologistes del Mediterrani espanyol.

Aquesta comissió es reunirà per primera vegada al País Valencià els primers mesos de 1980. Els grups ecologistes de la zona s'embarcaran de l'organització d'aquesta reunió, i a partir d'ella la seu de la comissió s'establirà a Ciutat de Mallorca, i la seva coordinació serà a càrrec del G.O.B. i del C.E.S.E.

4rt. Es va manifestar una vegada més l'exigència que els organismes oficials d'investigació oceanogràfica i pesquera actuïn coordinadament, unificats sota una competència única, aborçant en els seus plans de treball la problemàtica ligada a les necessitats populars, i que el resultat de les seves investigacions sigui donat a conèixer a totes les entitats interessades i als ciutadans en general.

5è. A la vista dels alarmants índexs de contaminació bacteriològica enregistrats durant l'estiu passat a algunes platges del País Valencià, les Illes Balears i Andalusia, exigim de l'Administració que, a través de les Direccions Provincials de Sanitat i dels Ajuntaments, realitzin controls diaris dels índexs de contaminació a les platges, i que els resultats obtinguts siguin donats a conèixer a través de la premsa de forma rutinària i immediata, i que alhora adopti les mesures adequades per evitar, progressivament, que sigui vessada a la mar una sola gota d'aigua residual.

6è. Consideram urgent la preservació de les planes litorals, així com de les restes d'antics maresmes dessecats que per la seva riquesa agrícola, no es poden convertir en zones d'expansió industrial o urbana, ni es poden utilitzar per a obres d'infraestructura. No s'ha d'oblidar la degradada política urbanística del nostre país la qual ha fet possible que zones d'alta rendiment agrícola com el Prat de Llobregat, l'Albufera de València i la seva plana litoral o el Pla de Sant Jordi a Mallorca, hagin estat utilitzades sistemàticament per a la instal·lació d'indústries, autopistes, aeroports o nuclis turístics.

7è. Els illots mediterranis són, per regla general, refugis de colònies d'ocells, algunes de les quals en perill d'extinció, i d'altra banda ecosistemes en els quals s'ha desenvolupat o on subsisteixen múltiples espècies o varietats endèmiques d'animals i plantes. Per aquesta raó, i per clars motius de protecció paisatgística i

La participació a les Jornades d'Ecologia i Política fou massiva.

de lluita contra la privatització dels espais litorals, es propugna la immediata declaració de zones no edificables a totes aquelles illes i illots del Mediterrani sota jurisdicció espanyola que no compten actualment amb un nucli estable i important de població civil. Igualment, s'exigeix que els dits illots deixin de ser objecte de focalització de maniobres militars d'exèrcit de la nacionalitat que sigui.

8è. S'insisteix en l'oposició radical del Moviment Ecologista a la construcció de nous ports esportius, la proliferació dels quals constitueix un dels nous objectius dels especuladors, i que tenen com a efectes principals la modificació del paisatge tradicional de la costa, la privatització del domini públic litoral en favor d'unes classes privilegiades, la contaminació de les aigües per residus orgànics i inorgànics, la destrucció de zones d'alevinatge de peixos d'espècies comercials i la modificació dels règims de corrents i d'aportaments d'arena. Des del punt de vista social, la proliferació de ports esportius respon a un model de societat consumista, creadora de necessitats artificials i dilapidadora d'energia i de recursos.

9è. Pels mateixos motius, consideram aberrant qualsevol intent d'urbanització "a marina", i molt especialment si implica la destrucció d'una zona humida o de qualsevol altre hàbitat d'especial interès ecològic. Exigim del Govern central i dels Governos autonòmics que, seguint l'exemple d'altres països de l'Europa Occidental, prohibeixen absolutament aquesta casta d'urbanitzacions, així com la construcció de qualsevol casta d'edificació a una àmplia faixa litoral.

10è. S'exigeix de les Autoritats de Marina i dels altres organismes de l'Administració implicats que es preocupin de l'estricta compliment de la normativa adreçada al control de la pesca furtiva feta amb ormejos prohibits des d'embarcacions presumptament "esportives" i per bussadors equipats amb escafandres autònoms. Aquesta vigilància s'ha de dur a terme no just damunt l'activitat pesquera mateixa sinó damunt la comercialització fraudulenta de les captures fetes.

Igualment s'ha d'exigir a la flota pesquera el compliment de la legislació adreçada a evitar la sobreexplotació dels recursos pesquers, quant a zones de veda, talls de primera captura, tanyes de malles i potència de les embarcacions, a la qual ja es feia referència al

Manifest en Defensa del Mediterrani, de Dénia.

En relació a aquest aspecte darrer, s'insisteix en la necessitat de fer una valoració exhaustiva de les conseqüències favorables i desfavorables de tot tipus que tendria per al nostre país i per als seus ecosistemes marins i litorals l'aplicació de les aigües jurisdiccionals fins a les 200 milles.

11è. En el mateix sentit que l'apartat anterior, s'ha de posar fre a la proliferació i potenciació de la caça submarina, la qual unida a les activitats més amunt esmentades, està literalment posant fi a la presència d'un nombre gran d'espècies de peixos, molluscs i crustacis.

12è. També les Autoritats de Marina han de fer observar estrictament la legislació vigent respecte al tràfic d'embarcacions prop de les platges, activitat que freqüentment és motiu de greus accidents, i que sempre té com a conseqüència molesties per als banyistes.

De la mateixa manera, ha de ser restringida al màxim per l'Administració l'ocupació en creixement de l'espai públic litoral per tota casta d'instal·lacions de "chiriguitos", hamaques, parasols, escales d'esquí aquàtic o de "surfing", velomars, paracaigudes remolcats, etc. que tenen com a efecte pràctic la privatització encoberta d'una zona litoral en perjudici dels drets de la resta dels ciutadans.

13è. Encara que siguem conscients de la necessitat d'emmagatzemar aigua a les zones de règim de pluviositat irregular i torrencial, per al subministrament regularitzat per als usos agrícoles i consum humà, reclamam que es revisi i analitzi profundament la política hidroàulica del país per evitar que una mala planificació, o més ben dit, una irresponsable situació d'embassaments a zones d'alt aportament de sediments, puguin fer inútils aquestes instal·lacions per la seva ràpida "colmatació", i alhora evitin els aportaments sòlids imprescindibles per al manteniment dels perfils de la costa, com és constatable al Delta de l'Ebre.

14è. L'activitat forestal realitzada per l'Administració que té com a objecte el fixament de dunes s'ha de dur a terme amb espècies autòctones de la zona. Això contribuirà a evitar la pèrdua irreversible d'espècies botàniques del Mediterrani, autèntiques reserves genètiques imprescindibles per a l'aprofitament racional dels recursos naturals del país.

Ciutat de Mallorca, 10 de desembre de 1979.

Cartes a "Mallorca Socialista"

Descolonitzem els noms dels carrers

Qualsevol país que ha estat ocupat militarment i li ha estat imposada la llengua dels invasors, tot i una que se n'allibera fa una neteja i restaura la toponímia en la seva llengua, tant la urbana com la rural, és inconcebible en haver recuperat la sobirania mantenir públicament la denominació en llengua forastera i amb noms de fets i personatges de la força invasora.

Qualsevol país que s'allibera d'una dictadura n'esborra de seguida els records més vergonyosos com és la humiliant imposició als llocs públics de la mitologia i símbols del règim opressor. Els noms de carrers dedicats a personatges significatius del règim dictatorial o institucions i fets de mal record solen esser amb la seva desaparició la primera mostra del canvi alliberador.

Així ens recuperem els carrers: El nom mallorquí queda millor amb una rajoleta com les antigues... El nom oficial, però, és el de l'altra rajola, la més grossa.

Qualsevol país sotmès de temps enrere i que comença a alliberar-se, a través dels seus ajuntaments fa ús de les seves poques llibertats per restaurar la pròpia llengua i història en la toponímia i carrers i si aquest començament es veu estroncant per una nova dictadura de l'estat colonitzador en alliberar-se'n immediatament restaura la seva dignitat arraconant qualsevol resta de les imposicions humiliants passades, dedica els seus carrers als homes i institucions que lluitaren pel seu poble, per la llibertat del seu país; els seus carrers han de ser un mirall d'aquest país, dels seus homes, dretans o esquerrans, de la seva història.

I ara digau com la UCD i altres partits forasters poden defensar el seu autonomisme si continuament aquí i a les altres nacions de l'Estat s'oposen a la desaparició dels noms imposats pel règim franquista i així obstaculitzen aquesta tasca de restauració nacional que és la dignificació de la nostra toponímia urbana; i encara més, gosen tractar de ridiculitzar-la manipulant-la partidament contra els ajuntaments d'esquerra. No varen posar, no, cap trava aquesta succeïssin de la dictadura, quan ja llavors en el poder, ells o els seus pares, ens imposaren noms forasters i feixistes...

Un colonitzat malpensat

Vicent Ventura aclareix

Sr. Director:

La transcripció literal d'una gravació a micròfon obert, al núm. 18 de la vostra revista feia col·loquialment i creient que es tractava de materials per a una redacció posterior, m'ha deixat sorprès. No sé si tant com als possibles lectors però prou, en tot cas, per demanar-vos si no seria cosa d'escriure el que vaig dir. Supose que a l'amic Ortega, que va vindre a casa un diumenge per fer-me l'entrevista, li hauria semblat més documental la literalitat que va quedar gravada. No comparteixo eixa opinió perquè tampoc em va parlar d'un "document". Si hagués sabut que es tractava de reproduir el que anava dient sense cap rectificació, m'hagués cuidat de ser més precís.

Lamentem, doncs, la literalitat de la transcripció i us ofereixo una versió més entenedora si és que us sembla oportú.

VICENT VENTURA

La lluita dels estudiants d'A.T.S.

Aquesta lluita començà amb motiu del Real Decret III/1980 del 2-1-80 sobre l'homologament del títol d'A.T.S. amb el de Diplomant en Enfermeria que a tot nivell ens iguala amb l'esmentat títol, fora en l'acreditació acadèmica, l'actitud de lluita que es duu a terme a tot l'estat va dirigida a aconseguir la "CONVALIDACIÓ DIRECTA" en tots els aspectes amb la titulació de Diplomats en Enfermeria.

Els estudiants de les Illes conscients de què suposa això, iniciem una setmana de vaga amb assemblees diàries per estudiar els problemes que això implica regionalment i per iniciar els tràmits necessaris per solucionar-los.

La problemàtica plantejada és la següent:

I.- Les Illes estan mancades d'una escola de Diplomats en Enfermeria, perquè la Universitat de Balears no té Facultat de Medicina que l'acrediti, la qual cosa suposarà el trasllat forçós de tots els qui vulguin seguir aquesta estudi amb el consegüent trastorn socio-econòmic i familiar a què duu això.

II.- En no existir aquesta escola els professionals que ja hi ha notendran opció a realitzar cursos de perfeccionament ni especialitats ja existents o que en un futur pròxim puguin esser creades.

III.- Basant-nos en els dos punts anteriors, la realitat ens demostra que mentre les illes no tindràn una escola per poder-hi realitzar cursos o especialitats que concedixin mèrits per aconseguir una plaça, els llocs de feina generats a les Illes seran absorbits per professionals peninsulars, els quals en tenir possibilitats de fer aquestes especialitats compten amb puntuacions molt altes davant les quals no podem competir.

La nostra condició de mallorquins o de persones amb residència a Mallorca, Menorca i Eivissa i per tant, com a tals, completament identificades i adaptades a les illes, ens duu a la conclusió que a tot nivell la nostra "provincia" està abandonada a la seva sort.

La nostra crida va adreçada a la concessió de la Convalidació Directa del nostre futur títol d'A.T.S. amb el de Diplomant en Enfermeria i la creació d'una escola de Diplomats en Enfermeria amb rang universitari, en la qual quedí assegurada la formació dels futurs professionals de l'enfermeria balear.

COMISSIÓ MIXTA D'ESTUDIANTS D'A.T.S. de les ESCOLES SANT JOAN DE DÉU i RESIDÈNCIA SANITÀRIA MARE DE DÉU DE LLUC DE LA CIUTAT DE MALLORCA.

Retalla i envia a:

"MALLORCA SOCIALISTA"

carrer Temple, 7.

Ciutat de Mallorca

tels. 22 14 14 - 22 16 26

MALLORCA SOCIALISTA BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____

Adreça _____

Població _____ Tel. _____

M'interessa una subscripció:

☐ Anual 500 ptes

☐ Anual 1.000 ptes.*

☐ M'interessa rebre els números següents

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc

Banc _____ Suc _____

Compte n.º _____ Titular _____

☐ Enviaré l'import Taló n.º _____

Gir Postal _____

Signatura, _____

* Inclou números monogràfics

Per la vostra comoditat (i la nostra)
domiciliem els pagaments al banc.

VIATGE A CUBA AMB "MALLORCA SOCIALISTA" SORTIDA SEGONA QUINZENA DE JULIOL PREU: 69.000.— pts.

ITINERARI

Dia 18 juliol.- MADRID - L'HAVANA.- Sortida en vol de Cubana de Aviación. Arribada a l'aeroport José Martí de l'Havana. Rebuda i trasllat a l'Hotel Sevilla o Colina de l'Havana. Desdejuní. Matí lliure. Pensió completa.

Dia 19.- L'HAVANA. Estada a base de pensió completa a l'hotel. Tot al llarg de la setmana es farà un recorregut per l'Havana antiga: carrers, places i fortificacions de l'època colonial que evocen romàntics records de la ciutat fundada a començaments del segle XVI. Tarda lliure.

Dia 20 al 27.- L'HAVANA. Estada a base de pensió completa a l'hotel. Dies lliures durant els quals podrà participar a les visites facultatives que ofereix el Buró de Cubatur a l'hotel: Varadero, Jobacoa, Tropicana, etc.

Dia 28.- L'HAVANA-MADRID. Desdejuní a l'hotel per als clients que viatgen amb la modalitat de pensió completa. Matí lliure. Horabaixa trasllat a l'aeroport. Sortida en vol de Cubatur. Arribada a l'aeroport de Barajas i fi del viatge i dels nostres serveis.

EL PREU INCLOU:

-Passatge aeri vol regular Cubana de Aviación, classe turista, en els trajectes MADRID/L'HAVANA/MADRID.

-Estada a l'Hotel Sevilla o Colina de l'Havana, en règim de pensió completa, a habitacions dobles, triples o quadruples.

-Trasllats aeroport/hotel/aeroport.

-Visita de mig dia de duració a l'Havana colonial.

EL PREU NO INCLOU:

-Extres o qualsevol servei no especificat en aquest itinerari.

-Visats.

-Passatge aeri Ciutat de Mallorca/Madrid/Ciutat de Mallorca (es contractarà un vol "xàter" per aquest viatge, el qual no sortirà molt més car).

IMPORTANT

ES PREGA LA URGENT PREINSCRIPCIÓ DE TOTS ELS INTERESSATS PERQUÈ COM MÉS ALT SERÀ EL NOMBRE DE VIATGERS MÉS S'ABARATA EL COST DEL VIATGE. TELEFONAU AL 221414 o 221626.

L'Estatut dels Treballadors, un instrument

El projecte de Llei anomenat "Estatut dels Treballadors", en la versió aprovada per ara en el Congrés dels Diputats, només necessita el vist i plau del Senat per a convertir-se definitivament en el nou instrument bàsic de regulació de les relacions de treball. Molt probablement, el Senat introduirà lleus modificacions prèviament pactades entre els dos grans Grups Parlamentaris, que just arrodiniran un parell d'aspectes en matèria de negociació col·lectiva i representació sindical dels obrers, recolzant les posicions del PSOE. En tot el demés, l'Estatut ja està ben llest.

Des del punt de vista de la defensa dels interessos de la classe treballadora, l'Estatut ha merescut crítiques generals dels partits de l'esquerra. Tan sols el PSOE el defensa en la seva concepció global, tot i reconeixent que el Títol I de la nova Llei, que tracta dels drets individuals dels treballadors —i també dels deures conseqüents—, significa un retrocés molt apreciable en relació a les antigues lleis a punt de caducar. En la tesi del PSOE, això es veu amplament compensat per la "nova" articulació dels mecanismes de representació sindical, regulat en el Títol II, per l'autonomia conferida a negociació col·lectiva dels Convenis (Títol III); i per l'eliminació del "Lock-out" que contemplava en el Títol IV el projecte inicial de UCD. Recordem que el projecte de UCD ha servit com a base de les discussions del Estatut, donat que el projecte alternatiu presentat per el Grup Parlamentari Comunista fou rebutjat d'entrada pels altres equips parlamentaris, argumentant fallides d'ordre tècnic-jurídic que si bé està hi eren no van ésser el motiu fonamental del rebuig.

Una anàlisi crítica del projecte, tal com està configurat actualment, és impos-

sible en el seu equi d'aquest article. Ara bé, hi ha una evidència que ningú no podrà amagar perquè el temps serà el jutge més sever de la seva importància: la nova regulació de la relació individual de treball és senzillament ignominiosa, i no sols per el seu contingut tècnic sinó també —i fonamentalment— per els arguments pretesament justificatius de la malifeta, desautoritzats a darrera hora per els seus mateixos interpres.

La clau de volta de l'Estatut hi ha que cercar-la en la nova regulació del contracte de treball en lo que toca a la durada de la relació laboral. Tots els articles que contemplem, de prop o de lluny, aquests aspectes conflueixen cap al mateix objectiu: la erosió i destrucció d'un principi contractual que abans era bàsic, i ara és bàsic que sigui derrocat per a donar satisfacció a l'avidesa empresarial, i m'estic referint al principi d'estabilitat laboral o de presunció que la relació de treball es concentra naturalment per temps indefinit. L'Estatut té per missió crear una nova disposició d'aquest principi en un sentit exactament invers: la regla "natural" serà que el contracte de treball tingui una duració limitada en el temps, i l'excepció serà que el contracte sigui per temps indefinit. Cap a aquest objectiu corren, més que caminen, nous invents com el contracte a temps parcial, l'extensió del contracte eventual en qualsevol circumstància i lloc de treball, la contractació limitada en el temps en forma verbal, la novació de contractes per temps indefinit en el seu contrari i els Expedients de Crisi desproveïts de les més mínimes garanties. La importància que té aquest nou dispositiu en un marc geogràfic que compta devers un milió i mig d'aturats, i en un marc polític —més impor-

tant— en que la classe obrera està mancada de mecanismes de defensa —la feblesa dels Sindicats és evident i la política de "consens" magistralment conduïda per la dreta ha desactivat tota possible resposta obrera—, és d'una transcendència històrica irrepelible. Ja sabem que els representants de la patronal eren uns hipòcrites quan proclamaven que la "flexibilització" de les plantilles i dels mecanismes contractuals promourien nous llocs de treball, puix que ara ja són ben decidides les declaracions del ministre Calvo Ortega parant el cop i dient que l'Estatut "per si sol" no crearà nous llocs de treball. Però se podia esperar que l'esquerra no cauria en un parany tan sabut que ja és groller.

Així doncs, el fruit inapreciable de l'Estatut és l'avinentosa de l'aspiració més arrelada de l'empresariat: el contracte temporal amb la benedició de la Llei. Quants nous aturats causarà la nova regulació de la Llei: Quants nous aturats causarà la nova regulació? ningú ho sap. Tota la resta de disposicions del Títol I són accesoris a aquest gran objectiu: l'abaratiment de l'acomodament, per molt il·lustrativa que sigui, no és tan important; és de més transcendència una altra nova orientació pactada dissimuladament per algun Grup de l'esquerra parlamentària: la instauració del règim policial a les fàbriques, administrat per la patronal, naturalment: mesures com el creixent control de la productivitat i l'absentisme, la nova regulació de la jornada de treball, el pagament generalitzat per mitjà de institució bancària i, per damunt totes, la possibilitat de practicar registres en la persona del treballador com si fos un delinquant; tot això, sense contrapartida específica o equivalència com seria la possibilitat de controlar les mangarufes dels empresaris, significa un atac frontal al treballador que

passa a ésser, més que mai, súbdit del patró.

Les contrapartides les hem de cercar en els altres Títols, però la veritat és que no se'n troben, quan no toquem amb noves restriccions que abans no existien. És cert que s'ha aconseguit d'evitar el Lock-out o tancament de fàbrica, però això no passa de ser una il·lusió: el Govern el tramitarà a través d'una altra Llei i s'aprovarà ben igual. Els drets de representació sindical queden més migrats del que eren: vegi's si no la dràstica limitació de les hores mensuals de dedicació amb càrrec al empresari, que de 40 poden passar a 15, o la prohibició de realitzar Assemblees en períodes inferiors a dos mesos i encara fora de les hores de feina; això no significa un eixamplament dels mecanismes de representació sindical directe que són els autèntics; tot lo demés és potenciar el sindicalisme de despats... Quant a la negociació col·lectiva dels Convenis s'ha acordat lo indispensable, resumit en la virtut de la autonomia de les parts i la supressió del tràmit de "homologació" per el Ministeri de Treball, però en la nova regulació hi ha un perill, ja contrastat en els primers Convenis discutits enguany, i és que permet "firmar" Convenis amb molt poca representativitat, lo que pot significar una "prima" als Sindicats manco combatius i a procediments de maniobra sindical molt poc clars.

En resum, l'Estatut se presenta com un pas enrera de projecció impossible de calibrar en tota la seva profunditat, peça fonamental de un procés de transició que consolidarà la instrumentació de una política de dreta cada vegada més visible.

Ferran Gomila

Mod. MASIA

ALLEGRO